

26. Vladimir Becić, Trpanjski pejzaž (detalj)

Proljetna aukcija
Utorak 19. ožujka 2024., 19:00
Hotel Esplanade, Zagreb

Vlad. Becić 916

1 | Menci Clement Crnčić

(1865, Bruck an der Mur, Austrija – 1930, Zagreb)

Pranje

bakropis na papiru, 14 × 25 cm, signirano dolje lijevo, "M. Cl. Crnčić"

Procijenjena vrijednost: € 300 – 400

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

2 | Tomislav Krizman

(1882, Orlovac kraj Karlovca – 1855, Zagreb)

Sarajevo | cca. 1907.

kolorirani bakropis na papiru, 28 × 33,5 cm, signirano dolje desno, crnom, "Tomislav Krizman"

Procijenjena vrijednost: € 300 – 500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Bakropis je inventariziran u Krizmanovom opusu pod nazivom "Ulica u bosanskom mjestu (Sarajevo)", a jedna verzija nalazi se u zbirci Kabineta grafike HAZU, Zagreb.

3 | Tomislav Krizman

(1882, Orlovac kraj Karlovca – 1855, Zagreb)

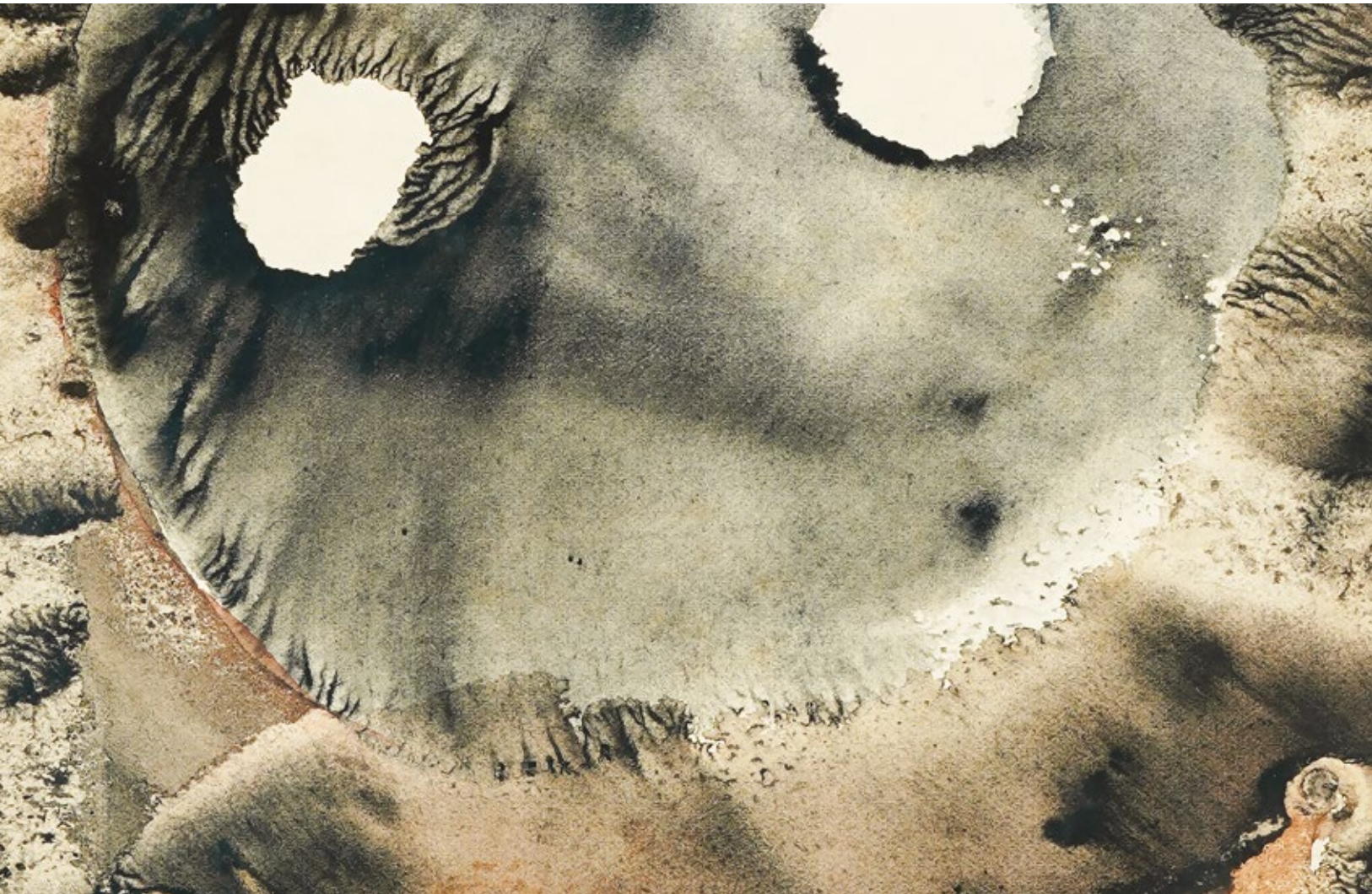
Stari grad Korčula

tuš i lavirani tuš na papiru, 36 × 53 cm,
signirano dolje lijevo, crnom, "Tomislav Kriz-
man"

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 2.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

4 | Slavko Kopač

(1913, Vinkovci – 1995, Paris)

Tragovi | 1960.

akvarel i lavirani tuš na papiru, 30,5 × 21 cm, signirano i datirano gore lijevo, crnom, “slavko, (19)60”

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Provenijencija:
Povijesna zbirka Daniela Cordiera (1920.–2020.), člana francuskog otpora, galerista i kolekcionara; zbirka Galerie Christophe Gaillard.

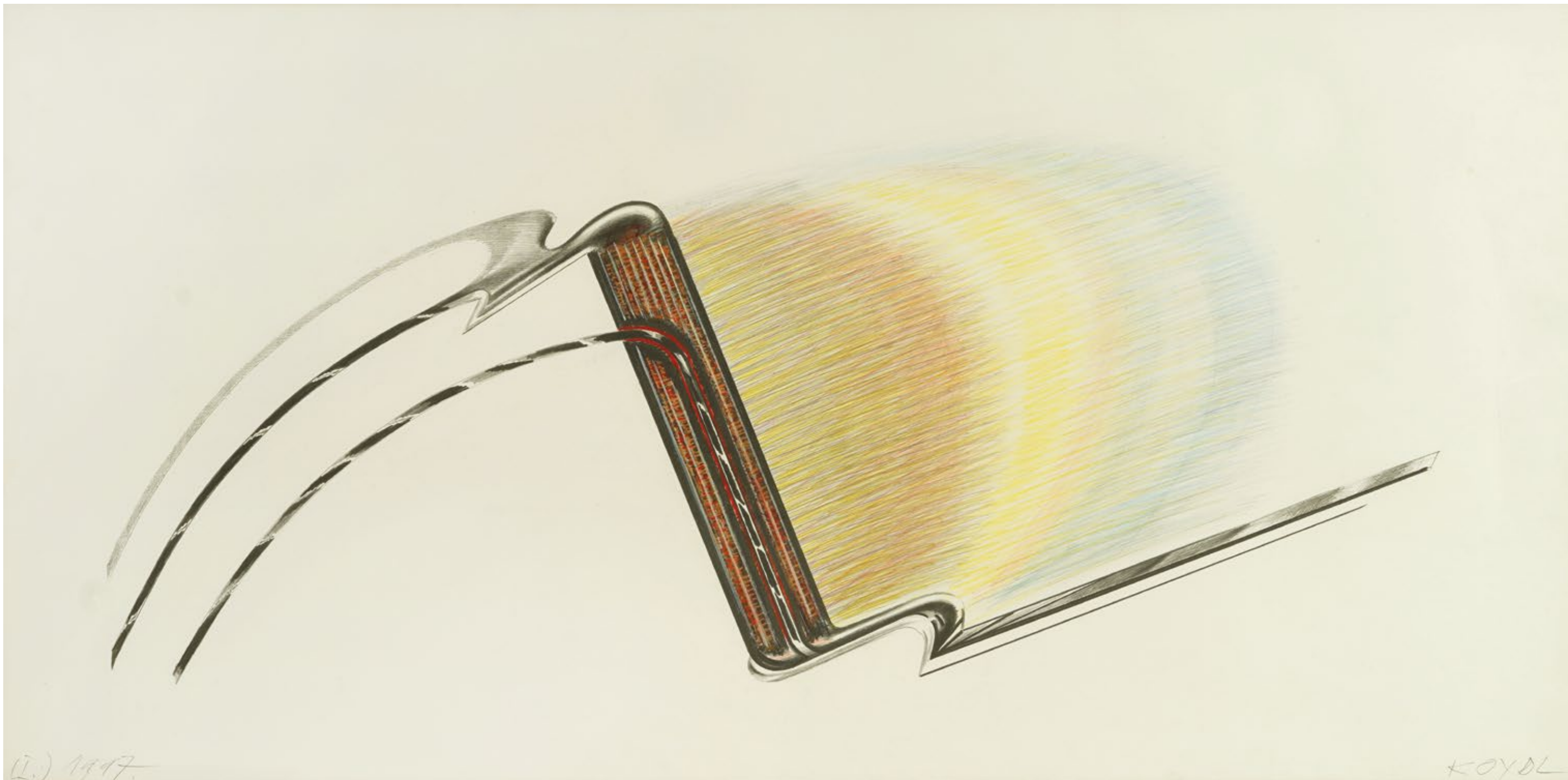
Slavko Kopač rođen je 1913. u Vinkovcima. Završio je Likovnu akademiju u Zagrebu 1937. Od 1948. živi u Parizu i tamo se povezuje s Jeanom Dubuffetom, te postaje tajnik i kustos Društva Art brut, što je funkcija koju obnaša do 1975. Umro je u Parizu 1995. Godine 2021. francuska

izdavačka kuća Gallimard izdala je monografiju o njegovu djelu. U svojim motivima posebno je zainteresiran za animalistiku i ljudski lik, a slika ih u oslobođenoj figuraciji. Interes za autsajdersku umjetnost (stvaralaštvo neakademske autore, izvan glavnih tijekova suvremene umjetnosti) Društva Art brut utjecao je na Kopačev izraz u pojednostavljivanju figurativnog prikaza i oslobađanju linije. Drugi, vrlo bitan utjecaj na njega bio je enformel, čijem je rađanju svjedočio u Parizu krajem 1940ih. Pedesetih i šezdesetih materija postaje sve prisutnija na njegovim slikama, boje sve zasićenije, a motivi sve apstraktniji, iako vrlo rijetko do kraja odbacujući svaku referenciju. Poetične vizije prirode i ljudskog lika koje tada nastaju mogu se povezati i s nadrealističkom imaginacijom, oslobođenom kontura razumskog shvaćanja svijeta. Slikanje mrljama, slučajnim na-

nosima akvarela, otiskivanjem i tragovima razvodnjenog tuša prisutno je u Kopačevim slikarskim eksperimentima od kada je u Parizu svjedočio počecima enformelističke umjetnosti. Ovaj akvarel pripada njegovim likovnim istraživanjima koja se temelje upravo na iskustvima francuskog enformela. Posve apstraktna kružna forma nastala otiskivanjem predstavlja čest postupak u Kopačevom stvaralaštvu početkom 1960ih. Što se tiče motiva, u donjem desnom kutu bi se možda mogao nazrijeti lik ptičice, što se slaže i s Kopačevom dosljednom referencijalnošću i animalizmom, ali možda samo učitavamo taj lik s obzirom na sve što o umjetniku znamo. Kako je Kopač tih godina radio akvarele nastale preklapanjem papira i artikulacijom slučajnih otisaka, otvoreno tumačenje figurativnog motiva je posve primjereno u ovom slučaju. (F.G.)

Djelo je izloženo na izložbi “Daniel Cordier: La peinture est un secret”, Galerie Christophe Gaillard, Pariz, 19. svibnja – 30. srpnja 1922.

5 | Nikola Koydl

(1939, Karlovac – 2020, Zagreb)

Kist | 1997.

olovka, olovka u boji i gvaš na papiru, 50 × 100 cm, signirano dolje desno, olovkom, "KOYDL"; datirano dolje lijevo, olovkom, "(I), 1997"

Procijenjena vrijednost: € 1.200 – 1.800

6 | Edo Murtić

(1921, Velika Pisanica – 2005, Zagreb)

Leptir i leptirica | 1974.

gvaš na papiru, 69 × 47,5 cm, signirano i datirano dolje desno, crnom, "Murtić (19)74"

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500

Djelo je studija u gvašu za veliku uljanu kompoziciju koju je Edo Murtić naslikao 1974. godine.

Edo Murtić, Leptir i leptirica (detalj)
Izvor: "Edo Murtić", Michael Gibson, Glorius, Zagreb, 1989.

Edo Murtić rođen je u Velikoj Pisanici 1921., a umro je u Zagrebu 2005. Slikarstvo je učio kod Petra Dobrovića u Beogradu 1940. – 1941., a studirao je na zagrebačkoj Likovnoj akademiji do 1943. Bio je član HAZU. Godine 1943. pridružuje se Narodno oslobodilačkoj borbi, gdje sa Zlatkom Pricom, u Topuskom 1944. organizira prvu partizansku litografsku tiskaru. Tamo, zajedno s Pricom, otiskuje grafičku mapu Jama, s poemom I. G. Kovačića. Nakon rata usavršava se u Parizu i New Yorku i donosi u jugoslavensku umjetnost iskustva gestualne apstrakcije. U početku je još vjeran prikazu stvarnosti (od partizanskih iskustava, do veduta New Yorka), ali od kraja 1950ih okreće se apstrakciji. Osnovna odlika njegova stvaralaštva je ritmičnost postignuta vješt看im baratanjem intenzivnim kolorističkim vrijednostima. Tu se vidi kako je ključan utjecaj na Murtićev opus bila godina školovanja kod Petra Dobrovića. Šezdesetih, nakratko, gotovo potpuno odbacuje kolorit i slika mahom u tamnim, smeđim tonovima, pod utjecajem međunarodnog

enformela, da bi nakon toga ponovno rasvijetlio paletu. Izričaj Ede Murtića izmjenjivao se između apstraktnog i reprezentacijskog. Često u kolorističkoj maniri i slobodnim potezom slika mediteranske motive. Kroz godine njegova apstrakcija postaje sve smjelija i opuštenija, gesta sve šira, kompozicije monumentalnije, a crna boja vrlo često služi kao statički element kompozicije, na kojemu se ističu koloristički akcenti. Ovaj akvarel predstavlja sve ono što je Murtića učinilo imenom koje je sinonim hrvatske apstrakcije. Jednostavna kompozicija naglašava plavi oblik na ljubičastoj pozadini, dinamiziran kolorističkim akcentima i kraćim linijskim gestama. Crni potezi u izlomljenim linijama kroz središte kompozicije i ovdje služe kao njezin zaglavni kamen, odnosno, drže njezinu čvrstoću (unatoč brojnim linijama, razigranima u svim smjerovima), te ističu kolorističku ekspresiju i vizualnu dinamiku centralnog oblika. (F.G.)

7 | Milivoj Uzelac

(1897, Mostar, Bosna i Hercegovina –
1977, Cotignac, Francuska)

Veslačica | 1930-ih

gvaš i ugljen na papiru, 50 × 34,5 cm, signirano
dolje desno, olovkom, "Uzelac"

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

8 | Vilko Gecan

(1894, Kuželj, Delnice – 1973, Zagreb)

Na suncu | 1920.

pastel na papiru, 28 × 27 cm, signirano i datirano dolje desno, crvenom, “V Gecan (1)920”

Procijenjena vrijednost: € 1.000 – 1.500

9 | Milivoj Uzelac

(1897, Mostar, Bosna i Hercegovina – 1977, Cotignac, Francuska)

Ragbijaši (Les Joies du Sport) | cca. 1932.

litografija u boji i pastel na papiru, 30 × 21 cm, signirano dolje desno, olovkom, “Uzelac”

Procijenjena vrijednost: € 400 – 700

“Ragbijaši” su nastali za knjigu “Les Joies du Sport” izdavača Maurice & Jacques Goddet u Parizu 1932. godine. Izdanje je ilustrirao Milivoj Uzelac za Olimpijske igre 1932. godine u Los Angelesu (s 45 pochoir ilustracija).

10 | Ivan Lacković–Croata
(1932, Batinske – 2004, Zagreb)

Mužikaši

litografija i akvarel na papiru, 59,5 × 55 cm, signirano dolje desno, olovkom, "Ivan Lacković Croata"; obilježeno i naslovljeno dolje lijevo, olovkom, "Epreuve d'Artiste, Mužikaši"

Procijenjena vrijednost: € 400 – 600

11 | Mersad Berber
(1940, Bosanski Petrovac, BiH – 2012, Zagreb)

Djevojka s konjem | 2003.

serigrafija na papiru, 71 × 95 cm, signirano, datirano i obilježeno dolje desno, olovkom, "1.1.2003 Berber"

Procijenjena vrijednost: € 800 – 1.500

12 | Ivan Rabuzin

(1921, Ključ – 2008, Zagreb)

Rascvjetana brda | 1977.

ulje na platnu, 33 × 46 cm, signirano i datirano
dolje desno, urezano, “Ivan Rabuzin 1977”

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Ivan Rabuzin (Ključ kraj Novog Marofa, 1921. – Varaždin, 2008.) ističe se kao jedan od najprepoznatljivijih naivaca. Unatoč svojoj početnoj karijeri u tvornici namještaja, Rabuzin je, pohađajući večernje tečajeve kod Koste Angelija Radovanija, usvojio slikarski zanat. Ubrzo se posvetio isključivo umjetnosti. Zahvaljujući njemu idealizirani zagorski bregi se izlažu diljem svijeta. Rabuzin je majstor transformacije zavičajnih motiva u čarobne vizije prirodnog sklada. Zagorske pejzaže pretvara u skladne cjeline boja i oblika. Rabuzin je stvarao krajolike u kojima se lokalna kulisa pretapala u univerzalnu viziju sklada i spokoja u prirodi. Rascvjetana brda su ogledni primjer Rabuzinove sposobnosti harmoniziranja boja. Kolorit i uravnotežena kompozicija djela odaju da je riječ o pejzažu na razmeđi realnosti i mašte. Savršeni oblaci koji skladno nadvisuju zagorske brege vode oko u prvi plan i klasje postignuto ujednačenim, ritamskim potezima kista. Simetrija, uravnoteženost i ritmičko ponavljanje formi u gradnji kompozicije odražava estetske ideale jedinstva, reda i transcendencije.

13 | Anton Motika
(1902, Pula – 1992, Zagreb)

Cvijeće u vazi

gvaš i olovka na papiru, 30 × 23,5 cm, signirano dolje lijevo, crvenom, "MOTIKA"

Procijenjena vrijednost: € 200 – 400

14 | Anton Motika
(1902, Pula – 1992, Zagreb)

Ljetno cvijeće

ulje na platnu, 101 × 71 cm, signirano gore lijevo, crnom, "A. MOTIKA"

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 4.000

15 | Robert Auer

(1873, Zagreb – 1952, Zagreb)

Intima | 1925.–1930.

ulje na platnu, 70 × 140 cm

Procijenjena vrijednost: € 4.000 – 6.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Izvrstan crtač i erotoljub Robert Auer svojim je brojnim aktovima djevojaka ljepuškastih glavicica i putenih oblina stvorio tipizirani prototip ljepotica s kraja 19. i početka 20. st. Nudeći javnosti „zaslađenu“ erotiku, često zavijenu i u neki antički mit ili čak biblijsku temu, Auer je tijekom svoga dugog stvaralačkog vijeka pridobio mnogobrojne poklonike. Ova „Intima“ koncipirana je bez „zaštitničke“ alegorijske aluzivnosti i nago tijelo mlade djevojke okupano je budoarskom svjetlošću što pridonosi senzualnosti prizora a slikaru svojstvenu idealizaciju mizanscene čini manje idealnom, više stvarnijom, u riječ životnijom. Realizam kojeg očituju inkarnat i obline tijela te zlaćani prekrivač kreveta i plavo-zeleni veo ili plašt koji nehajno leži na podu atelijera zapravo je realizam već iscrpljenog stila secesije kojem je slikar ostao vjeran do kraja svoga stvaralačkog vijeka. Premda anakron vremenu u kojem je nastao (rudiment Münchenske secesije u okrilju koje je Auer formirao svoj likovni izričaj), ovu „Intimu“ valja visoko ocijeniti zbog majstorstva u izvedbi i dosegnutih estetskih pa i pikturalnih značajki. (B.R.P.)

16 | Petar Smajić (1910, Split – 1985, Ernestinovo)

Seljak

drvo, 35 x 11 x 7 cm, signirano monogramom na bazi, "SP"

Procijenjena vrijednost: € 1.800 – 2.500

Petar Smajić (Dolac Donji, 1910 – Ernestinovo, 1985) samouki je hrvatski kipar. Već je kao dječak počeo izrađivati predmete od drva za svakodnevnu uporabu koje je prodavao. Njegov je talent prepoznao Slavan Vidović, sin Emanuela Vidovića, koji naručuje djela i od njih priređuje prvu Smajićevu izložbu. Izradom naručenih djela počinje prvo razdoblje Smajićeva stvaralaštva – dalmatinsko razdoblje. Smatra se izuzetno kvalitetnim razdobljem koje obilježavaju jednostavnost i pročišćenost forme te kipovi manjeg formata. Rezbario je u drvu motive iz svakodnevnog života, ljudske likove, glave i životinje te biblijske prizore. U potrazi za poslom s obitelji seli u Slavoniju 1941. godine gdje prestaje stvarati. Međutim 1952. godine osniva se Seljačka umjetnička galerija u Zagrebu gdje su izložena neka Smajićeva djela. Publika i kritika opet su se počeli zanimati za njega te se vratio kiparstvu i počinje njegovo slavonsko razdoblje. U ovome razdoblju ističe statičnost likova i postiže plastičnu čistoću. Izlaže diljem Hrvatske, ali i u inozemstvu. S nekoliko kipara amatera osnovao je 1973. godine Koloniju kipara naivaca u Ernestinovu.

17 | Petar Smajić (1910, Split – 1985, Ernestinovo)

Glava žene | 1967.

drvo, 25.5 x 10 x 13 cm, signirano i datirano na dnu baze, "S.P., Smajić Petar, (19)67"

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 2.500
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Petar Smajić, Glava djevojke (detalj), zbirka Emanuela Vidovića, Split

18 | Ivan Generalić (1914, Hlebina – 1992, Koprivnica)

Vrijeme za ručak | 1981.

ulje na staklu, 44 × 40 cm, signirano i datirano dolje desno, crvenom, "I.Gen, 1981."

Procijenjena vrijednost: € 8.000 – 12.000

Ivan Generalić, Zima (detalj)
Prodano za € 32.000, Allgauer Auktionshaus, Njemačka, 2022.

Ivan Generalić (Hlebina, 1914 – Koprivnica 1992) istaknuti je hrvatski naivni slikar. Od djetinjstva se bavio poljoprivredom, što nije napustio ni kad je postao cijenjeni slikar. S 15 godina upoznaje Krstu Hegedušića koji ga počinje podučavati slikanju. Već 1931. godine izlaže na izložbi udruženja umjetnika Zemlja. U Hlebinama okuplja nadarene mladiće i započinje drugu generaciju seljaka-slikara Hlebinske škole. Samostalno je izlagao na više od 70 izložaba (Pariz, Bruxelles, New York...) i na nekoliko stotina grupnih. Bavio se kazališnom scenografijom te je ilustrirao i knjige poezije. Na slikama i crtežima prikazivao je ono što vidi – život seljaka, boli, nepravde, ali i proštenja i seoske zabave. U prvom razdoblju stvaralaštva nastaju plošna stilizirana djela, uglavnom akvareli. Zatim, pod utjecajem grupe Zemlja, prevladavaju socijalno i politički angažirane teme s tipološkim prikazivanjem likova. Tijekom Drugoga svjetskog rata više prikazuje ugođaje, a manje likove, te prikazuje pejzaž realistički, ali idealizirano i romantično. Nakon rata slijedi razdoblje realizma – na platno

i staklo prenosi zadruge i izgradnju uništenoga. Od 1950-ih Generalić postaje međunarodno priznati umjetnik. Slika mrtvu prirodu, scene s noćnim prizorima, alegorijske prikaze. U 60-ima se primjećuje veća narativnost i teatralnost u djelima, snažna gestikulacija likova i kulisno oblikovanje pejzaža. U posljednjem razdoblju Generalić pojednostavljuje i reducira na ono bitno, koristi osnovne boje i bavi se temom prolaznosti života i neizbježne smrti. Prikaz mirnog zimskog dana nastao 1981. godine na staklu tipičan je za Generalića. Lik seljanke koja hrani dvije svinje prenesen je rustikalno i plošno i smješten u prednjem planu slike. Detaljno naslikan krajolik čini većinu kompozicije, a ističu se bogato razgranate krošnje stabala, podsjećajući na koralje. Bijeli krovovi i snijeg na tlu u kontrastu su sa živim bojama kuća – žute, plave, crvene.

19 | Nives Kavurić–Kurtović
(1938, Zagreb – 2016, Zagreb)

Nanosi trajanja | 1969.

ulje na platnu, 124 × 112 cm, signirano i datirano dolje desno, crvenom, “NIVES K–K (19)69”

Procijenjena vrijednost: € 8.000 – 14.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je sudjelovalo na IV. Beogradskom Trijenalu Jugoslovenske Likovne umetnosti u Muzeju Savremene Umetnosti u Beogradu, 3. VII – 15. IX 1970. godine.

Djelo je izloženo na izložbi “Likovni susret”, u Subotici.

Djelo je sudjelovalo na Drugom trijenalu u Indiji 1971. godine, predstavljajući Jugoslaviju, pod naslovom “Alluvion de la duree”.

Nives Kavurić Kurtović rođena je u Zagrebu 1938. Diplomirala je na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu, u klasi Frane Baće, 1962., a od tada do 1967. bila je suradnica majstorske radionice Krste Hegedušića. Radila je kao profesorica na istoj Akademiji od 1983., a tamo je i stekla status profesora emeritusa. Bila je članica HAZU. Umrla je u Zagrebu 2016. Dvije su stavke stalno prisutne u njezinu umjetničkom stvaralaštvu: sklonost liniji, zbog kojega je iza sebe ostavila značajan crtački i grafički opus, te deformirana figuracija, najčešće ljudskog lika, prisutnoga na platnu kao indikatora umjetničkih sklonosti tematiziranju egzistencijalnih i psihološki intenzivnih, nerijetko mračnih aspekata života. U naslovima slika sklona je anegdotalnosti, frazi, dosjetci, što u sprezi s egzistencijalnom tematikom radova ostavlja dojam profinjene ironije ili poetičnosti. U prvoj fazi svoga stvaralaštva bliska je nadrealizmu u neobičnoj figuraciji, te enformelu u zasićenim tamnim tonovima. Tu već pokazuje karakterističnu sklonost organskom, nepravilnom obliku. U drugoj polovini šezdesetih počinje

otvarati kolorit i pročišćavati kompozicije. Platna postaju polja objekata koji se prepliću u snolikim kompozicijama. Također, tada počinje i aplikacija različitih materijala na platno: niti, tkanina, etiketa, papira. Tada počinje i s uplitanjem riječi i rečenica u slike i crteže, što će nastaviti sve do kraja karijere. Od sedamdesetih ljudska figura je gotovo uvijek prisutna, građena sve definiranijom linijom nepravilnih, izobličenih kontura. Početkom osamdesetih svoju sklonost ka eksperimentu s materijom pokazuje slikajući na roli papira, ili na platnima koja vise bez okvira, čime se naslanja na svoju egzistencijalnu tematiku i senzibilno bilježenje psiholoških stanja. Slika Nanosi trajanja pripada njezinu stvaralaštvu u drugoj polovini 1960ih. Poetičan naslov, otvoreniji kolorit, plohe koje sugeriraju dijelove tijela i predmete, kao i reljefni, linearni istaci boje, karakteristični su za autoricu u ovoj fazi stvaralaštva. Detalji brojnih dojmova iz ljudskog života pretočeni su u viziju intimno proživljenog i slikarski transformiranog trenutka. (F.G.)

Katalog IV. Beogradskog Trijenala Jugoslovenske Likovne umetnosti u Muzeju Savremene Umetnosti u Beogradu, 3. VII – 15. IX 1970. godine

20 | Frano Šimunović

(1908, Dicmo – 1995, Zagreb)

Kamenjar | 1976.

ulje na lesonitu, 39 × 54 cm, signirano dolje lijevo, crnom, “F. Šim”

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 5.000

Frano Šimunović rođen je u Dicmu kraj Sinja 1908. Godine 1934. diplomirao je na Likovnoj akademiji u Zagrebu, nakon čega je godinu dana boravio u Madridu. Bio je član JAZU. Umro je u Zagrebu 1995. Utjecaj klasičnog španjolskog slikarstva i njegovih snažnih kontrasta vidljiv je u njegovu opusu. Krajolik Dalmatinske zagore, s naglašenim međama oko polja, sintetizirao je u gotovo apstraktan slikarski izraz. Njegovi krajolici sastoje se od polja koja se izmjenjuju u izraženom ritmu i kontrastu linija u kojima bijeli potezi ističu crne konstrukcije, odnosno jake sjene koje sugerira snažno sunce pejzaža koji slika. Specifičnost međa u krajoliku transformirao je u ekspresivan modernistički znak. Od 1960ih, pod utjecajem međunarodnog enformela, slika izrazito materično, što na njegovim pejzažima (uz spomenuto apstrahiranje) još više naglašava specifično slikarski izraz.

Pejzaž iz 1976. karakterističan je za Šimunovićevo stvaralaštvo i može se reći da je pokazni primjer njegove poetike i estetike. U gustim potezima ove slike crne linije međa ograđuju nepravilne plohe koje se ističu svjetlijim sivim tonovima. Središnji dio slike akcentiran je potezima zelene i žute, a žuta se boja još pojavljuje na nekoliko mjesta, naglašavajući kontrast s crnim linijama. Polja i horizont gotovo su u potpunosti spojeni, transformirani u slikarsku ekspresiju i izrečeni u potpunosti slikarskim jezikom. (F.G.)

F12
238140
38893
1st floor
211473

21 | Krsto Hegedušić
(1901, Petrinja – 1975, Zagreb)

Jutro | 1959.

ulje i tempera na platnu, 130 × 114 cm,
signirano i datirano dolje lijevo, bijelom, “K.Heg
1959”

Procijenjena vrijednost: € 20.000 –
35.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je izloženo na osobnoj izložbi Krste
Hegedušića u De Beyer Cultureel Cen-
trum u Bredi, Nizozemska, 1960. godine,
pod kataloškim brojem 21.

Djelo je izloženo na osobnoj izložbi Krste
Hegedušića u Groninger Museum u Gro-
ningenu, Nizozemska, 1960. godine pod
kataloškim brojem 21.

Djelo je izloženo na izložbi “Hegedušić” u
La Haye, Nizozemska. Djelo je izloženo na
izložbi “Hegedušić” u Societe auxiliaire
des Exposition du Palais des beaux-arts u
Bruxellesu, pod nazivom “An matin”.

Djelo je izloženo na osobnoj izložbi Krste
Hegedušića u Salonu Moderne Galerije
u Beogradu, 18. 12. 1964. – 8. 1. 1965., i
reproducirano je u katalogu izložbe pod
kataloškim brojem 2 “Jutro I”.

Djelo je izloženo na osobnoj izložbi Krste
Hegedušića, u Galleria Gian Ferrari, lipanj
1968. godine. Djelo je izloženo na izložbi
“Profile 6. Jugoslawische Kunst heute”
u Städt Kunstgalerie u Bochumu, 18. 9.
1966. – 20. 10. 1966.

Djelo je izloženo na retrospektivnoj izložbi
Krste Hegedušića, u Modernoj galeriji,
u Zagrebu 26. 12. 1973. – 20. 1. 1974. a
reproducirano je i inventarizirano u kata-
logu izložbe na stranicama 211, 219 i 228
pod kataloškim brojem 52.

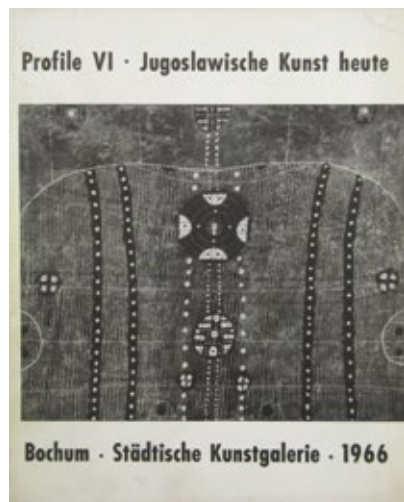
Djelo je reproducirano u monografiji
“Krsto Hegedušić”, s predgovorom Miro-
slava Krleže, Zagreb, 1974., na stranici 39.

Djelo je izloženo na retrospektivnoj
izložbi posvećenju “Krsti Hegedušiću”, u
Galeriji Adris u Rovinju, 20. 4. –1. 6. 2011.,
i reproducirano je u katalogu izložbe na
stranici 34 “Jutro 1”.

Katalog izložbe Krste Hegedušića u Salonu
Moderne Galerije u Beogradu, 18. 12. 1964. – 8.
1. 1965

Katalog izložbe "Profile 6. Jugoslawische Kunst heute" u Städt Kunstgalerie u Bochumu, 18. 9. 1966. – 20. 10. 1966.

Krsto Hegedušić rođen je u Petrinji 1901. Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu završio je 1926. kod T. Krizmana i V. Becića. Bio je jedan od pokretača Udruženja umjetnika Zemlja, 1929., čije je poetičko usmjerenje tragalo za izrazom koji je prvenstveno socijalno osviješten, ali i povezan uz specifične povijesno ekonomske uvjete hrvatskog prostora. Jedan od projekata grupe Zemlja bilo je i otkrivanje naivne umjetnosti hrvatskog sela, koje je Hegedušić započeo u Hlebinama. Od 1937. predaje na Likovnoj akademiji u Zagrebu, a od 1950. na istoj Akademiji vodi majstorsku radionicu, program poslijediplomskog studija za slikarstvo. Bio je član JAZU. Umro je u Zagrebu 1975. Njegov opus je u cijelosti obilježen društveno angažiranim slikarstvom, koje je svoj izraz pronalazilo u pojednostavljenoj figuraciji. Motivi su mu najprije bile scene iz života siromašnih seljaka, često u naglašeno tjeskobnim situacijama. Njegova umjetnička knjiga Podravski motivi, s predgovorom književnika Miroslava Krleža, predstavlja književno-likovni sukus njihovih socijalnih težnji koje su nastojali pomiriti s klasičnom estetikom, te izraziti ekspresiju života socijalno ugroženih ljudi bez ulaska u naglašenu agitaciju. Nakon Drugoga svjetskog rata u njegovu se opusu počinju javljati urbani motivi života proletarijata europskih gradova (Soho, 1967., Nacionalni muzej moderne umjetnosti, Zagreb). Pojednostavljena figuracija kojom je slikao seljake sada je primijenjena na prostitutke, radnike, prodavače na buvljaku, urbane proletere. Na slikama su

tada česti i opustjeli pejzaži ispunjeni smećem, kao indikator mračne vizije suvremene civilizacije. Slika Jutro iz 1959. prikazuje dvije figure pri obavljanju jutarnje toalete. Kapa na glavi jednog lika sugerira da je riječ o zaposleniku nekog sustava. Malobrojni objekti (telefon na zidu, stol), nedefiniran prostor slikan u mrljama intenzivnih boja i karikaturalan, nimalo laskav, prikaz ljudskog tijela navodi na razmišljanje o banalnosti ljudskog života unutar svakodnevnih, repetitivnih rituala (kao što je brijanje) i unutar sustava u kojima se naši životi odvijaju. Slika, možda, ne predstavlja realnu scenu, već je događanje na njoj simbolično i metaforično, vječno ponavljajuće jutro bezbrojnih, besmislenih života. Slika je reproducirana u monografiji Krste Hegedušića u izdanju Grafičkog zavoda Hrvatske, 1974. Njezina je reprodukcija u boji na str. 39; u katalogu djela navedena je na str. 139 (kao Jutro I, a u kronologiji je i manja, crno-bijela reprodukcija druge varijante slike, Jutro II iz 1960.); i spomenuta je u tekstu V. Malekovića na str. 51, gdje o slici piše kao o „nihilističkom razgoličivanju ljudskog intimiteta“. (F.G.)

22 | Joso Bužan

(1873, Sisak – 1936, Zagreb)

Šestinske pralje (Crkva sv. Ksavera) |
1908.

ulje na platnu, 56,5 × 78,5 cm, signirano dolje
desno, crnom, "Joso Bužan"

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500

Joso Bužan pripada generaciji zagrebačkih slikara koji su posredovanjem kratkog, ali i vehementnog djelovanja Vlahe Bukovca u Zagrebu (1893. – 1903.) otkrili „impresionizam“ i koloristički potencijal boja te se okrenuli plenerizmu. Bužan svoje genre-scene u pejzažu otad slika svjetlijom paletom zasićenom bijelih valeura. Od 20-ih godina paletom prevladava crvena boja iznikla iz slikarove fascinacije narodnim nošnjama koje su Bužanu do kraja stvaralačkog vijeka ostale izvor nadahnuća za slikarski čin. No i krajobraz – koji na njegovim slikama mahom okružuje likove u pokretu – otad postaje živahna slika prirode i godišnjih doba koja ju određuju. Igra svjetla i sjena, idilično ozračje i spontanost u realističkom izrazu odlike su Bužanova slikarstva pa i ostvarenog prizora sa slike „Šestinske pralje“ na prilazu crkvi sv. Franje Ksaverskog u Zagrebu. Pitoreskne prizore iz seljačkog života nabijene sugestivnim životnim optimizmom slikar je tijekom 20-ih godina prošloga stoljeća varirao na brojnim platnima velikih i malih dimenzija. Široka publika prihvatila ih je objeručke i Joso Bužan za svog je stvaralačkog vijeka stekao veliku popularnost. Tijekom poslijeratnog razdoblja, u vrijeme epohalnih rasprava između predvodnika apstrakcije i post-moderne slikarovo je djelo bilo potisnuto na margine hrvatske likovnosti sve do 1974. i seriozne izložbe u Modernoj galeriji koja je – prezentacijom brojnih Bužanovih slika iz svoga fundusa – primjereno valorizirala kulturno i umjetničko značenje slikarova opusa. (B.R.P.)

23 | Omer Mujadžić

(1903, Bosanska Gradiška – 1991, Zagreb)

Interijer | 1960.

ulje na lesonitu, 38 × 45 cm, signirano gore desno, crnom, "Mujadžić"

Procijenjena vrijednost: € 3.500 – 4.500

Prošlo, 20. stoljeće je stoljeće suprotnosti. Stoljeće automobila, svjetskih ratova, industrijske revolucije, avijacije, razvoja elektronike, svemirskih istraživanja, digitalne revolucije, globalizacije, informacijske tehnologije i velikih promjena. Omer Mujadžić (Bosanska Gradiška, 1903. – Zagreb, 1991.) je hrvatski i bosanskohercegovački slikar koji je živio to doba ekstremnih promjena, izazova i kontradikcija, obilježeno bujicom ideologija, sukoba i brzog tehnološkog napretka. Mujadžićev opus je raznolik i polaran baš poput prošlog stoljeća, obuhvaća intimne portrete, socijalno angažiranu umjetnost, religijske motive, pejzaže, aktove, socijalni realizam, mrtve prirode i ilustracije. On istražuje širok spektar tema poput dječjeg rada, seljačkog života i poslijeratne obnove, ali se također bavi intimnim motivima i prikazima interijera. Kroz Interijer (1960.) Mujadžić demonstrira vještinu kolorističke redukcije i kreiranja atmosferskog ambijenta

kroz uzak spektar zemljanih tonova. Monokromatsko sužavanje palete boja i široki, magličasti potezi kista, čine pojedine elemente kompozicije neuhvatljivima. Sofra i čilim sugeriraju da je riječ o orijentalnom interijeru. No, orijentalni karakter ovog interijera potvrđuju i tradicionalne rodne uloge pripisane figurama u interijeru. Iako su figure lišene lica i bilo kakvih distinktivnih obilježja, njihove geste odaju rodnu pripadnost. Muškarac je prostorno dominantan i puši, dok žena vrši ulogu kuharice, čime se implicitno potvrđuje konvencionalni patrijarhalni poredak nestajuće, otomanske generacije Mujadžićevih roditelja.

24 | Ljubo Babić

(1890, Jastrebarsko – 1974, Zagreb)

Dvije seljanke | 1938–1942

ulje na platnu, 61 × 47 cm, signirano dolje desno, smeđom, "Lj. B."

Procijenjena vrijednost: € 10.000 – 15.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Ljubo Babić (Jastrebarsko, 1890 – Zagreb, 1974) hrvatski je slikar, pisac, povjesničar umjetnosti i scenograf. Na očev nagovor upisao je Pravni fakultet od kojeg je brzo odustao. Stric Ksaver Šandor Gjalski usmjeravao ga je prema umjetnosti, što je Babić i prepoznao kao životni poziv. Sa stipendijom grofa Pejačevića studirao je slikarstvo u Münchenu i Parizu. Radio je kao profesor na Umjetničkoj školi u Zagrebu (današnja ALU) i diplomirao povijest umjetnosti. Prijateljevao je s Miroslavom Krležom, iako su bili suprotnih političkih opredjeljenja, te je usko surađivao i s Brankom Gavellom. Bio je istaknuta ličnost na hrvatskoj likovnoj sceni te jedan od osnivača, između ostalog, Hrvatskog proljetnog salona, Grupe četvorice, Grupe trojice. Dizajnirao je novčanice i zastavu Nezavisne Države Hrvatske. Kao prvi kustos Moderne galerije 1919. godine autor je prvog postava. Babićeva svestranost vidljiva je u njegovu stvaralaštvu – od ulja na platnu, pastela, akvarela, izrade plakata i oprema knjiga, do scenografije i pisanja knjiga. Stvarati počinje u doba hrvatske moderne i u ranim su radovima vidljivi utjecaji njegovih učitelja Crnčića i Csikosa. Ekspresionizam karakterizira njegovo drugo razdoblje (od 1. svjetskog rata do sredine 20-ih) u kojem nastaje vrhunsko djelo Crne zastave. Jedan dio njegova stvaralaštva obilježava putovanje po Španjolskoj tijekom kojeg stvara vrijedne akvarele. Krajem 20-ih traži i razvija „naš izraz“, autohtoni hrvatski likovni izraz temeljen na pučkoj umjetnosti. U 30-ima putuje Hrvatskom te u njegovim djelima prevladava kolorizam

i pretežito slika krajolike. Djela gube intenzivan kolorit oko 1933. godine kada prelazi u sivosmeđu kromatiku. Stvara mrtve prirode, portrete i opet uvodi motiv seljaka. Krajem 40-ih, Studijom šestinske nošnje, kulminira zaokupljenost selom, seljakom i narodnom nošnjom. U poratnom razdoblju Babić se povlači u svoj dom i u svoj vrt koji se sve češće pojavljuje na njegovim slikama. Babić je intenzivno proučavao narodne nošnje što je rezultiralo 1943. godine objavom mape Boja i sklad. Na ulju na platnu nastalom oko 1940. na suptilnoj i tamnoj smeđosivoj pozadini postavio je dvije žene u razgovoru, seljanke, u narodnim nošnjama. Statičnosti kompozicije pridonosi mirna vertikalna ženskih figura od kojih jednu vidimo sprijeda, a jednu s leđa. Babić je proučavao odnos kromatske skale prema akromatskoj te je smatrao najoriginalnijim usklađivanje akromatske boje – bijele, s primarnom bojom – crvenom. Jednostavnost bijele nošnje podignuta je različitim nijansama crvene – gotovo pa ružičastim čarapama i tamnocrvenim rupcem na ženskim glavama. Kontrast je vidljiv i u ženama međusobno. Jedna je u žućkastoj, svijetloj jakni, a druga u crnoj.

25 | Marijan Detoni
(1905, Križevci – 1981, Zagreb)

Pejzaž s Kalnika | 1939.

ulje na platnu, 56 × 70 cm, signirano i datirano
dolje lijevo, crnom, “Detoni 1939”

Procijenjena vrijednost: € 6.000 – 9.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je izloženi na velikoj retrospektivnoj izložbi Marijana Detonija u Zagrebu, 3. – 23. ožujka 1940. godine, u Domu likovne umjetnosti, gdje je predstavljeno 235 radova, od čega je više od 80 uljanih slika, pod kataloškim brojem 19. “Paysage s Kalnika II”.

Marijan Detoni (Križevci, 1905. – Zagreb, 1981.) je u javnosti često prepoznat po socijalno angažiranoj umjetnosti koja bilježi živote grad-ske sirotinje. Bio je i član grupe Zemlja koja je bila ključni pokretač modernističkih tendencija u to vrijeme. Detoni 1930-ih godina dokumentira društvene nepravde i suosjećajno ih interpretira kroz svoje slike i grafike. No, moramo uzeti u obzir da je ta dionica njegovog stvaralaštva kraćeg vijeka. Nedugo nakon boravka u Parizu 1939. godine, Detoni slika Pejzaž s Kalnika. Pokrenut modernističkim idejama i estetikom kalnički pejzaž dovodi do predapstraktne, fantazmagorične ekstaze. Detonijeva pojednostavljena tehnika crtanja, gotovo impulzivne linije i spontana kompozicija oživljavaju pejzaž u ekspresionističkoj maniri. Umjetnik se koristi kolorističkom perspektivom, odnosno toplim bojama približava oku promatrača simplificirane arhitektonske forme koje ujedno predstavljaju i točku fiksacije. Usprkos tome što umjetnik nemimetički pristupa koloritu i reducira stabla i kuće pejzaža na minimalne forme i dalje je moguće naslutiti da ovaj pejzaž nije plod njegove mašte. Riječ je o prostranim krajolicima Kalnika čiju je esenciju Detoni uspješno zadržao.

26 | Vladimir Becić

(1886, Slavonski Brod – 1954, Zagreb)

Trpanjski pejzaž | 1938.

ulje na platnu, 60,5 × 81,5 cm, signirano i datirano dolje desno, smeđom, "Vlad. Becić (1)938."

Procijenjena vrijednost: € 20.000 – 30.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Tridesete godine prošloga stoljeća u Becićevu opusu obilježene su sjajnim primorskim pejzažima s juga Hrvatske, posebno Orebića i trpanjskog kraja, gdje je redovito boravio tijekom slobodnih ljetnih mjeseci i vehementno slikao djela koja idu u red vrhunskih ostvarenja hrvatske likovne pejzažistike prve polovice 20. stoljeća. Koloristički realizam i tonski ugodene boje, začudno precizni široki potezi kista s kojima zatvara kadar slike – u faktografskoj i kromatskoj vrijednosti – odlike su njegova slikarstva koje i ova slika zorno pokazuje.

Svoju urođenu crtačku darovitost Becić je po dolasku u Zagreb (1904.) razvijao pohađajući privatnu umjetničku školu Mencija Cl. Crnčića i Bele Čikoša. Znatan poticaj njegovim slikarskim ambicijama bilo je istovremeno uvrštenje njegova akvarela na Prvu jugoslavensku izložbu u Beogradu, gdje mu se rad našao među djelima Kovačevića, Crnčića, Čikoša, Ivekovića, Meštrovića i drugih. Godinu poslije probija se i na izložbu Hrvatskog društva umjetnosti u Zagrebu i po daljnje slikarsko obrazovanje odlazi u München, gdje prvo pohađa privatnu školu Heinricha Knirra, a potom i Münchensku Akademiju. Studira u klasi Huga von Habermanna, i uz Račića, Hermana, Kraljevića i Nastu Rojc čini takozvanu "Kroatische Schule", odnosno likovnu grupu u hrvatskoj povijesti umjetnosti poznatu kao „Münchenski krug. Ubrzo, kao Račić i Kraljević, Becić ide njihovim stopama i odlazi u Pariz gdje od 1909. pohađa akademiju Grande Chaumiére. Po povratku boravi kod roditelja u Osijeku, prihvaća narudžbe za portrete i slika krajolike slavonske ravnice. Godine 1912. prihvaća posao nastavnika na Umjetničkoj školi u Beogradu. Poslije balkanskog rata živio je neko vrijeme u Bitoli, a tijekom Prvog svjetskoga rata krstari ratištem kao slikar – izvijestitelj te kraće vrijeme živi u Rimu i Parizu. Po povratku u zemlju smjestio se Becić na svom malom dobru u Blažuju kraj Sarajeva, gdje okuplja kolege slikare (Vilko Šeferov i Karlo Mijić) i utire put svom ekspresionističkom izrazu koji će tijekom tridesetih godina zavazda osvojiti naklonost publike i kritike.

Ne prekinuvši veze sa Zagrebom Becić izlaže drugi put samostalno u Salonu Ullrich (1919.g.), na VII. Proljetnom salonu (1919/1920.g.) i na Međunarodnoj izložbi moderne umjetnosti u Ženevi, za koju je bio i jedan od izbornika. Godine 1923. Becić se nastanjuje u Zagrebu, postaje nastavnik na Umjetničkoj akademiji, gdje će tijekom tri desetljeća odgojiti niz naraštaja mladih slikara. Od tada će se u njegovu opusu vedute Gornjega grada, zagrebačke Katedrale ili rascvali voćnjaci Kraljevca i Šestina izmjenjivati s krajolicima Blažuja i primorskim vedutama Dalmacije čiji je redovni gost bio tijekom slobodnih ljetnih mjeseci sve do kraja života. Izložbom "Četvorice" (Babić, Becić, Miše, Vanka) u Salonu umjetnosti, zapravo u stanu osječkog knjižara Radoslava Bačića, 1928. počelo

je novo razdoblje u stvaralaštvu Becića, a time i hrvatskog slikarstva. Četvorica su ubrzo postali "Grupa trojice" (1929.) koja je nekoliko desetljeća vodila i određivala smjer hrvatskoj likovnoj umjetnosti. Becić je sudjelovao u Zagrebu na više od 15 velikih izložbi, a istodobno izlagao je u inozemstvu (Philadelphia, Boston) i drugim gradovima u domovini. Od 1934. bio je redoviti član HAZU. (B.R.P.)

Bibliografija:
Zdenko Tonković, Vladimir Becić – retrospektiva (katalog), Umjetnički paviljon, Zagreb, 1984.a
Zdenko Tonković, Vladimir Becić (monografija), Društvo povjesničara umjetnosti Hrvatske, Zagreb, 1988.

27 | Maksimilijan Vanka

(1889, Zagreb – 1963, Puerto Vallarta, Mexico)

Seoska ulica | 1916.

ulje na bakelitnoj ploči, 29,5 × 38 cm,
signirano i datirano dolje desno, crnom,
“(1)916 Vanka”

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 3.000

Slika sela iz okolice Marije Bistrice ide u red ranih slikarovih radova posvećenih zagorskom krajobrazu. Posebna je jer je slikana uljanim bojama za razliku od niza ostalih ranih i kasnijih pejzaža iz 20-ih godina izvedenih u pastelu i akvarelu. Posebna je i stoga što s jedne strane očituje Vankino oslanjanje na zasade „zagrebačke šarene slikarske škole“ koje mu je usadio Bela Čikoš Sesija u čijoj je klasi na Privremenoj višoj školi za umjetnost studirao, a s druge strane jer pokazuje odsustvo stilizacije te gestualnije poteze kista i slobodnije shvaćanje mrlja i boja nego što su u to vrijeme zagrebački Art Nouveau i prof. Čikeš nalagali. Ovom Vankinom iskoraku ka većoj autonomiji pejzažne slike prethodilo je trogodišnje usavršavanje pri Kraljevskoj akademiji lijepih umjetnosti u Bruxellesu (1911. – 1914.) tijekom kojega se – u toj umjetnički vrlo živoj sredini – nagledao muzejskih postava i suvremenih likovnih ostvarenja, a na kraju i prometnuo u sudionika briselskog Trijenalnog salona sa slikom „Proštenjari“ za koju je nagrađen zlatnom medaljom kralja Alberta. Vrativši se u Zagreb kao laureat briselskog Salona odmah je dobio priliku samostalno izlagati u Salonu Ullrich tijekom jeseni 1915. Valja još istaknuti da je Vanka od 1915. do početka 30-ih godina svojim mondenim portretima, tonski usklađenim figuralnim kompozicijama, na koncu i koloritom korčulanskih pejzaža stekao u Hrvatskoj veliku popularnost i naklonost kritike te da mu je rad bio na cijeni u materijalnom i društvenom pogledu podjednako. Međutim, od njegova preseljenja u New York 1936. postupno se gasila veza između slikara i hrvatske likovne publike i kritike da bi nakon Drugog svjetskog rata posve uminula i to s hrvatske strane, a ne i Vankine. On je i u „američkim“ slikama zadržao motivsko-problematsku

sponu „sa starim krajem“. Silenzio Vanka u Hrvatskoj je trajao sve do 1968. i donacije slikarove obitelji gradu Korčuli i JAZU koja sadržava brojne slike američke provenijencije i manji broj hrvatske te vilu u Korčuli, gdje je danas smještena Memorijalna zbirka Vanka. Poslije otvorenja Zbirke sporadično su se javljali kritički osvrti, a kulminirali su 2002. poslije retrospektive održane u Galeriji Klovićevi dvori. Valja reći i to da kritičari nisu bili unisoni u vrednovanju prikazana Vankina opusa. Dio ih je zamjerao slikaru preveliku morfološku raznolikost i heterogenost preokupacija, drugi pak pretjerano fabuliranje i kićenje figuralnih kompozicija narodnosnog naboja poput slike „Bistrički proštenjari“ iz 1915. (NMMU, MG-2156) ili pak studija za fresku izvedenu 1941. u svetištu crkve sv. Nikole u Millvaleu kraj Pittsburgha što ih čuvaju tamošnja crkva i James Michener Art Museum u Doylestownu (Bucks County). Ipak, u jednomu su bili unisoni; svi su priznanje odali neporecivom Vankinom umijeću slikanja i svojevrsnom prodoru u ekspresivni izričaj na ranim slikama zagorskih krajolika. I sam Grgo Gamulin, autor dosad jedine sinteze hrvatske likovne umjetnosti 19. i 20. st., pišući o ranom Vankinom približavanju modernoj boji te je krajolike istaknuo „kao lijepe primjere originalnog trenutka umjetnosti hrvatskog krajolika“. (B.R.P.)

Bibliografija:

Vladimir Lunaček, Intimna izložba: Maksimilijan Vanka, Salon Ullrich, XI. 1915.

Grgo Gamulin, Hrvatsko slikarstvo XX. stoljeća, Naprijed, Zagreb, 1987., str. 179–189

Nevenka Posavec Komarica, Maksimilijan Vanka – retrospektivna izložba (katalog), Galerija Klovićevi dvori, Zagreb, 2002.

28 | Omer Mujadžić

(1903, Bosanska Gradiška – 1991, Zagreb)

Veduta iz Dalmacije | 1920-ih

ulje na platnu, 30 × 35,5 cm, signirano dolje desno, tušem, “Mujadžić”

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 5.000

Hrvatski slikar Omer Mujadžić (Bosanska Gradiška, 1903. – Zagreb, 1991.) započinje svoju karijeru s tek petnaest godina kao najmlađi ikad upisani student na zagrebačku Akademiju likovnih umjetnosti. Diplomira 1924. godine u klasi Ljube Babića, a zatim odlazi u Pariz gdje se kao stipendist francuske vlade usavršava na Académie des Arts Décoratifs, École des Beaux Arts i u Louvreu. Na njegov pariški stilski razvoj utjecala su kanonska djela starih majstora koja je tamo imao priliku vidjeti, ali nesumnjivo najveći učinak imalo je figurativno slikarstvo Pabla Picassa te postkubistička manira Andréa Lhotea. Krajem dvadesetih godina izlaže na Proljetnom salonu u Zagrebu s prvim velikim nastupom na domaćem terenu od trideset djela i studija, a zatim i na prvoj izložbi Udruženja umjetnika Zemlja kao jedan od osnivača i kratkotrajni član. Već kao profesor na zagrebačkoj akademiji godine 1933. održava svoju prvu samostalnu izložbu u Salonu Ulrich. Osim u slikarstvu, ističe se i kao talentirani crtač i ilustrator za znanstvene publikacije, naslovnice knjiga i novčanice.

29 | Emanuel Vidović

(1870, Split – 1953, Split)

Ribarske kuće u Veneciji | 1900.–1905.

ulje na platnu, 60,5 × 101 cm, signirano dolje lijevo, smeđom, “E. Vidović”

Procijenjena vrijednost: € 25.000 – 35.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je inventarizirano i prezentirano u online bazi Emanuela Vidovića pod naslovom “Ribarske kuće kraj Venecije”.

Djelo je dokumentirano i inventarizirano u doktorskom radu Petre Vugrinec, “Simbolizam u hrvatskom slikarstvu” Sveučilište u Zagrebu, Filozofski fakultet, 2020., na stranici 289.; 461.

Emanuel Vidović (Split, 1870 – Split, 1953) hrvatski je slikar koji je umjetničku karijeru amaterski započeo u Splitu, a profesionalno u Veneciji na kiparskom odjelu Accademie delle Belle Arti. Studij kiparstva ubrzo je napustio i počeo studirati slikarstvo, što je također prekinuo i počeo živjeti u Milanu. Tamo je restaurirao i radio kao crtač u tvornici namještaja. Ubrzo je otišao u Chioggia, ribarski gradić u blizini Venecije koji će se često pojavljivati na njegovim slikama. U Chioggi je upoznao svoju suprugu Amaliju Baffo s kojom je imao devetero djece. S obitelji je živio na više adresa u Chioggi, Veneciji i Splitu, te je izlagao u Beču, Milanu, Londonu, Sofiji. Unatoč mnogim izložbama nije uspio osigurati sigurnu egzistenciju te je zbog financijski neprilika obitelj Vidović odselila u Solin. U Solinu je Vidović stvorio svoje monokromatsko remek-djelo Angelus. Tek je 1909. godine osigurao financijsku stabilnost dobivši posao kao profesor crtanja na Obrtnoj školi. S 80 godina je u šetnji pao i slomio bedrenu kost što ga je ograničilo u kretanju. Nakon tri godine bolovanja preminuo je te je pokopan bez velikih ceremonija. U rodnome gradu Splitu park na predjelu Lovret nosi ime Emanuela Vidovića. Vidović je živio na mnogim adresama u Dalmaciji (Split,

Emanuel Vidović, Seljačke kuće kraj Venecije (detalj)
zbirka Hanžeković

Trogir) i sjevernoj Italiji (Venecija, Milano, Chioggia), pa su ta podneblja i ostavila trag na njegovu stvaranju. Najranija djela nastala u Veneciji tijekom studija nisu sačuvana. Od kasnijih sačuvanih slika vidi se utjecaj talijanskih macchiaioli koji su slikali pejzaže mrljama. Odlaskom u Chioggiu počinju ga privlačiti prikazi kišnih dana i zalažaka sunca. Od 1897. do 1906. slika realistične pejzaže Splita, Solina i Vranjica, a impresionistički detalji pronalaze se u njegovim slikama Venecije. Važno djelo ovoga razdoblja

jest Mali svijet (1904) nastalo primjenom divizionističke tehnike vijugavih poteza kistom. Već spomenuta slika Angelus (1906/7) prekretnica je u Vidovićevu stvaranju kojim počinje razdoblje simbolizma i sutonskih slika reducirane kromatike. U razdoblju nakon Prvoga svjetskog rata zatvoren u atelje slika zatamnjenom paletom i ekspresionističkim obilježjima motive iz svog okruženja – splitsku luku, mrtvu prirodu, interijer ateljea. U to doba također se na platnima počinje pojavljivati njegov prerano preminuli sin Igor. U 1930–ima počinje slikati

interijer splitskih crkava te polako rasvjetljuje svoju paletu. Nakon toga slijedi razdoblje impresionističkih detalja, opet tamnih interijera, mrtvih priroda, a zatim i faza u starosti u kojoj je i dalje produktivan, iako zbog teške ozljede može slikati jedino po sjećanju. Tijekom života nije se ograničio samo na platno – izrađivao je i karikature za satirični časopis Duje Balavac. Vidović bi u svojim dvadesetima, kad bi uštedio nešto novaca, jeseni provodio u Chioggi, malenome ribarskome naselju blizu Venecije. Chioggia ga je privlačila

više nego Venecija i Milano. Po mjestu je šetao i pronalazio motive za kratke studije iz prirode koje je razrađivao u iznajmljenom ateljeu. Iz toga razdoblja za hrvatsko slikarstvo nastaju važna djela s čistom impresionističkom paletom. Vukli su ga tamni tonovi jesenskih i kišnih dana, a ne ljetno sunce koje je tipično i prepoznatljivo za morska naselja. Ulje na platnu koje prikazuje seljačke kuće nastalo je vrlo vjerojatno na prijelazu iz 19. u 20. stoljeće. Mutni pogled, kao u magli vodene pare, na miran život ribarskog mjesta tipičan

je za Vidovića. Melankolična veduta podijeljena je na tri dijela. Donja trećina slike rezervirana je za more u kojem se odražavaju ribarski čamci. U sredini slike prevladavaju ljudskom rukom načinjeni predmeti – čamci, jedra, ribarske kamene kuće, ali čak i jedan teže primjetan ribar. U gornjoj trećini slike, na vanjskom zidu kuće, odsijeva se sunce koje tek izlazi. Nebo je najsvjetliji dio slike. Tri se dijela kompozicije stapaju bojama u meke obrise.

Emanuel Vidović, U laguni (Chioggia) (detalj)
zbirka Vugrinec

30 | Mihovil (Mijo) Krušlin
(1882, Ključ Brdovečki – 1962, Ključ
Brdovečki)

Pejzaž s Krka

ulje na platnu, 46,5 × 62,5 cm, signirano dolje
desno, crnom, "M. Krušlin"

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 5.000

31 | Petar Papp
(1893, Zemun – 1973, Zagreb)

Stara vrba

ulje na platnu, 54 × 65 cm, signirano dolje
lijevo, crnom, "Papp"

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

32 | Gabrijel Jurkić
(1886, Livno, BiH – 1976, Livno, BiH)

Bor u snijegu | 1961.

ulje na šperploči, 40 × 30 cm, signirano i dati-
rano dolje lijevo, bijelom, "G.J. 1961"

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 3.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

A. M.

33 | Mato Celestin Medović (1857, Kuna – 1920, Sarajevo)

Vrijes

ulje na dasci, 23 × 28 cm, signirano inicijalima i monogramirano dolje desno, crvenom, “MC.M.”

Procijenjena vrijednost: € 12.000 – 18.000

Godine 1868. novak je franjevačkog Reda u sjemeništu samostana Male braće u Dubrovniku gdje nadređeni zamjećuju njegov dar za crtanje. Po završetku bogoslovije i svećeničkog ređenja, uz potporu generala Reda iz Rima, od 1880. do 1886. godine boravi u Italiji, uglavnom u Rimu, gdje pohađa školu slikanja Lodovica Seitza, a paralelno i atelijer kipara Giuseppea Grandija. Vrijedi istaknuti da je 1882. i 1884. izlagao na međunarodnim proljetnim izložbama u Rimu, što je zabilježila i likovna kritika. Kao Franjevac za potrebe Reda boravi u Fucecchiju, Faenzi i Cesenu gdje obavlja manje slikarsko-restauratorske poslove, a u slobodno vrijeme skuplja iskustva za vlastiti napredak. Sreća je htjela da po istom poslu 1883. mora u Firencu. Zadržao se devet mjeseci i taj je boravak više pridonio razvoju njegova slikarstva, nego svih šest skolastičkih rimskih godina. U slobodno vrijeme pohađao je privatnu školu Antonija Ciserija, gdje se slikalo u duhu talijanskog narativnog realizma a nastava odvijala prema novom programu državnih akademija. Po povratku iz Italije 1886. boravi u rodnoj Kuni i Dubrovniku iščekujući stipendiju za nastavak studija na Akademiji u Münchenu. Životna i slikarska drama njegove umjetnosti sadržana je u činjenici da ga je sputavao strogi samostanski život i da je morao raditi i napredovati u dva paralelna zvanja: svećeničkom i slikarskom. Kada je s diplomom slikara i nakupljenim iskustvom s niza studijskih putovanja konačno zatražio i dobio sekularizaciju (1894–1897) slikar je zaplovio punim jedrima u slobodno zvanje slikara. Slijedile su godine života i rada na relaciji Kuna – Dubrovnik – Zagreb ispunjene zamašnim slikanjem velikih sakralnih i historijskih kompozicija po narudžbama državne uprave. Zasićen tim poslovima i željan rada u prirodi, 1907. napušta Zagreb i odlazi u rodni kraj kako bi pronašao mir i slobodu za rad u pejzažu. Njegovo slikarstvo otad

pokazuje da ga je poetika talijanskih Macchiaiola ne samo dotakla, nego i potakla da uz pomoć mediteranske svjetlosti ostvari fascinantan opus krajolika južne Dalmacije koji pokazuju neposrednu opservaciju i izniman slikarov osjećaj za boju pa ih mnogi ubrajaju u najsajnija djela hrvatske likovne moderne.

Slikaru Medoviću – uz sav njegov svećenički bekgraund i zamašnu dionicu sakralnog stvaralaštva – pejzaž je bio vazda u središtu njegova slikarstva. Ždušno zaokupljen zavičajnim pelješkim krajolikom, njegovim mirisnim vrijesom, lavandom i smiljem pejzaže je isprva slikao u velikim formatima i analitičkom postimpresionističkom metodom – sitnim mrljastim i „crtkajućim“ potezima kista. U kasnijem pak razdoblju kad se, nakon putešestvija Europom i pregnantnog slikarskog rada u Zagrebu za Zlatnu dvoranu Odjela za bogoštovlje i nastavu, vratio na Pelješac – analitiku je zamijenila sinteza – i na manjim formatima platna ostvario je niz jednako veličajnih pikturalnih oda mediteranskoj prirodi i ljepoti krajobraza koji ga je slikarski odredio. Slika „Vrijes u cvatu“ sastavni je dio te pikturalne simfonije i premda mala formatom, po snazi Medovićeva umijeća ide u red vrhunskih minijatura hrvatske likovne moderne s početka 20. stoljeća. (B.R.P.)

Bibliografija:

Igor Fisković, Slikar Medović u zavičaju (monografija), Mogućnosti, Split, 1973.

Slade, Iris. Mato Celestin Medović: djela iz fundusa Galerije umjetnina (katalog), Galerija umjetnina, Split, 2010.

Zidić, Igor. Svjetla i boje Dubrovnika: Ljudi, grad i okolica u djelima modernih slikara / The Light and Colour of Dubrovnik: The People, city and surroundings in the works of modern painters, MGC Gradec, Zagreb 1988.

34 | Vladimir Kirin
(1894, Zagreb – 1963, Zagreb)

Rab

akvarel i gvaš na papiru, 44 × 31 cm, signirano
dolje desno, plavom, “Kirin”

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

35 | Oton Iveković
(1869, Klanjec – 1939, Klanjec)

Pogled na Zagorje | 1918.

akvarel na papiru, 42 × 29 cm, signirano i dati-
rano dolje desno, olovkom, “O. Iveković 1918”

Procijenjena vrijednost: € 800 – 1.400

36 | Emanuel Vidović
(1870, Split – 1953, Split)

Jedrenjak u Splitskoj luci | cca. 1928.

akvarel na papiru, 32 × 52 cm, signirano dolje lijevo, smeđom, “E. Vidović”

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 4.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je izloženo na Retrospektivnoj izložbi “Emanuel Vidović, Slike i crteži (1895. – 1953.)”, u Splitu, 1982. godine.

Djelo je izloženo na Retrospektivnoj izložbi “Emanuel Vidović 1870. – 1953.”, u Zagrebu, 1987. godine.

Iz golemo opusa Emanuela Vidovića, koji prema najpoznatijem slikarovu monografu Igoru Zidiću broji više tisuća radova, ovaj akvarel poklonici- ma slikarova stvaralaštva nije nepo- znat. U serioznim Zidićevim selekci- jama izlagan je na obje retrospektive slikarova stvaralaštva; u Splitu 1982 i u Zagrebu 1987. Među više stotina tada izlaganih ulja autor izložbe je svaki put našao mjesta i za desetak ili petnaestak akvarela. Činjenica je to koja govori o značaju akvarelne dionice Vidovićeve stvaralaštva za sagledavanje kontinuiteta i sume vrijednosnica njegova opusa. (B.R.P.)

37 | Josip Vaništa

(1924, Karlovac – 2018, Zagreb)

Brežuljak | 1990–ih

ulje na platnu, 50 × 60 cm, signirano inicijalima dolje desno, smeđom, “JV”

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

38 | Božidar Rašica
(1912, Ljubljana – 1992, Zagreb)

Žuto polje | 1987.

ulje na platnu, 50 × 64 cm, signirano i datirano dolje desno, "Božidar Rašica, 1987."

Procijenjena vrijednost: € 1.200 – 1.800

39 | Vilim Svečnjak
(1906, Zagreb – 1993, Zagreb)

Povratak kući

ulje na kartonu, 38 × 48 cm, signirano gore desno, plavom, "Svečnjak"

Procijenjena vrijednost: € 1.000 – 1.500
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

40 | Stipe Nobilo
(r. 1945, Lumbarda)

Pogled na more

ulje na platnu, 29 × 37 cm, signirano dolje desno, bijelom, "Nobilo"

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

41 | Frano Šimunović
(1908, Dicmo – 1995, Zagreb)

Napuštene baštine | 1969.

ulje na platnu, 75 × 115 cm, signirano dolje
desno, crnom, "F. Šim"

Procijenjena vrijednost: € 5.000 – 7.000

Frano Šimunović (Dicmo, 1908 – Zagreb, 1995) hrvatski je slikar, najpoznatiji kao pejzažist, sin poznatoga hrvatskog književnika Dinka Šimunovića. Nakon odustajanja od studija arhitekture upisao je slikarstvo na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu gdje su mu predavali Ljubo Babić i Jozo Kljaković. Kao najbolji student 1934. godine dobio je stipendiju za boravak u Španjolskoj gdje se devet mjeseci usavršavao i kopirao djela Velázqueza i Goye. Prvu izložbu priredio je godinu dana kasnije u Zagrebu. U tom razdoblju crpio je inspiraciju od van Gogha te slikao dalmatinski pejzaž intenzivnim bojama. Tijekom Drugog svjetskog rata stvarao je crteže s motivom logora. U 50-ima je na platno prenosio pejzaž iz rodne Zagore – kamenjar i gromače – kada su nastale njegove najpoznatije slike. U kasnijim radovima pročišćavao je i sublimirao paletu te sažimao geometrijske elemente. Oženio je Kseniju Kantoci, kiparicu, te je s njom Nacionalnom muzeju moderne umjetnosti darovao 51 djelo. Slika Napuštene baštine (1969.) horizontalno prikazuje surovi kamenjar Zagore iz zraka u razdoblju kada Šimunović teži jednostavnosti. Iako se ne udaljava od prikazivanja predmetne stvarnosti, u 60-ima prepoznatljivi slikarski motiv sažima i apstrahira te se približava apstrakciji. Prevladava svijetla paleta boja kroz koju su urezane nepravilne tamne debele linije obrisa dalmatinskog krša.

42 | Edo Murtić

(1921, Velika Pisanica – 2005, Zagreb)

Horizont (Dubrovnik) | 2000.

tempera i gvaš na papiru, 66,5 × 91,5 cm,
signirano i datirano dolje desno, bijelom,
"Murtić 2000"

Procijenjena vrijednost: € 1.000 – 1.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

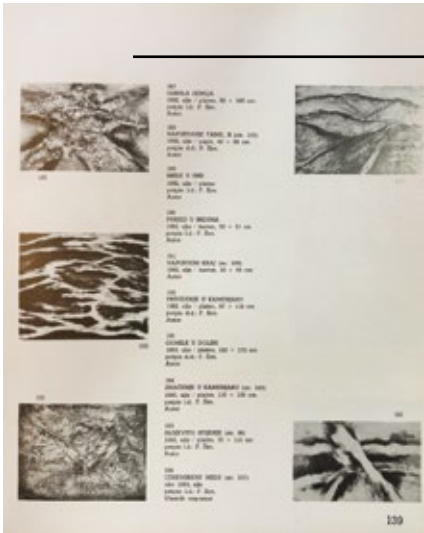
43 | Frano Šimunović
(1908, Dicmo – 1995, Zagreb)

Rasuto stijenje | 1981.

ulje na platnu, 80 × 118 cm, signirano dolje
lijevo, smeđom, “F Šim”

Procijenjena vrijednost: € 3.500 – 5.500

Djelo je katalogizirano i reproducirano
u katalogu “Frano Šimunović”, Grge
Gamulina, u izdanju Galerije Umjetnina
Bol, 1988. godine na stranici 138/139, pod
kataloškim brojem 185, pod naslovom
“Rasuto stijenje”, na stranici 135.

44 | Albert Kinert

(1919, Vinkovci – 1987, Zagreb)

Parka | 1956.

ulje na platnu, 77 × 69 cm, signirano gore desno, crnom, "A. Kinert"

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 4.000

Djelo je reproducirano u "Kinert", Mala likovna Biblioteka, Naprijed, Zagreb, 1963. godine pod kataloškim brojem 10, pod naslovom "Parka".

Djelo je bilo izloženo na monografskoj izložbi Alberta Kinerta u Modernoj galeriji, Iva Korbler, u Zagrebu, 07. 06. – 08. 07. 2018. i reproducirano je u katalogu izložbe pod kataloškim brojem 47, pod naslovom "Parka".

Albert Kinert rođen je u Vinkovcima 1919., a Likovnu akademiju u Zagrebu završio je 1946. Od 1961. do 1984. bio je profesor na istoj Likovnoj akademiji gdje je 1969. osnovao poslijediplomski studij za grafiku. Umro je u Zagrebu, 1987. Osnova njegova opusa su odnosi intenzivnih boja, nerijetko nanošenih u mrljama, što je obol enformelnim strujanjima nakon Drugoga svjetskog rata, te profinjena grafička manira u kojoj oblikuje nepravilna polja. Zainteresiran je za njihov međudodnos kao i za odnos pročišćenih likovnih elemenata u cjelini kompozicije. Zbog toga je u njegovu stvaralaštvu, već od 1950ih, referencija sve rjeđa. Predmetnosti i narativnosti na slici kasnije se vraća, podređujući ih igri forme i proučavanju različitih mogućnosti koje forma može dati. Ostavio je podjednako bogat slikarski i grafički opus. Kinertova Kompozicija iz 1956. apstraktno je platno čiji se vrlo

intenzivan dojam temelji na kontrastu i suzvučju žute pozadine i nepravilnog oblika tamnog kolorita, oživljenog kolorističkim akcentima. Usporedivo s nekim Kinertovim apstraktnim platnima poput Žutog jezera u NMMU u Zagrebu, ovo platno je dobra demonstracija njegovih istraživanja u slikarskom jeziku u razdoblju poslijeratnog modernizma. Ne odričući se ni kolorizma, ni agresivnijih, ekspresivnih potencijala slike, Kinert se ovdje pokazuje majstorom uravnoteživanja i to ne samo elemenata forme, već i očekivanja koja imamo od slikarstva unutar suprotnosti klasičnih i modernističkih postavki. Odnosno: ovdje možemo vidjeti pomirenje harmonije i uzne-mirenosti slike. (F.G.)

"Kinert", Mala likovna Biblioteka, Naprijed, Zagreb, 1963.

45 | Dušan Džamonja

(1928, Strumica, Makedonija – 2009, Zagreb)

Razgovor | 1954.

ulje na papiru, 33 × 48,5 cm, signirano i datirano dolje desno, olovkom, "Džam (19)54."; monogramirano dolje desno, olovkom

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 3.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Dušan Džamonja rođen je u Strmici, u Sjevernoj Makedoniji, 1928. Diplomirao je na Likovnoj akademiji u Zagrebu 1951., a do 1953. bio suradnik Majstorskih radionica A. Augustinčića i F. Kršinića. Umro je u Zagrebu, 2009. Kao kipar profilirao se prvenstveno u apstrakciji organskog vitalizma. U svojim formama eksperimentira s mogućnostima geometrijskih tijela izlazeći iz njihovih pravilnosti. Njegov je najveći specifikum tretman površina skulptura. One se sastoje od zavarenih lanaca, čavala, iskucanih metalnih površina i namjerno oksidiranog željeza. Stvarajući forme koje oblikuju isključivo zavareni čavli dosegao je jedinstven izričaj u međunarodnom enformelu. Grube teksture njegovih skulptura u kontrapunktu su s njihovim pravilnim formama utemeljenima u prostornoj geometriji. Međunarodno je priznat kipar čiji su radovi u muzejima MOMA, u New Yorku i Tate, u Londonu. O njegovu su radu pisali međunarodni stručnjaci za suvremenu umjetnost poput Herberta Reada i Giulia Carla Argana. Bio je član HAZU. Autor je i brojnih, antologijskih javnih spomenika: Spomenik revolucije naroda Moslavine u Podgariću, iz 1960.; Spomenik Prosinačkim žrtvama 1943., Zagreb, 1960.; Spomenik Revoluciji na Kozari, 1972. Iako je najpoznatiji po svojim skulpturama, Džamonja je iza sebe ostavio i zamjetan crtački opus. Ono što

ga karakterizira kao kipara može se pronaći i u njegovim crtačkim djelima. Prije svega to je slaganje strukture površine od nepravilnih elemenata, koji su skladno međusobno uklopljeni. To je slučaj i s ovim crtežom u kojemu izmjena crnih i cigleno-crvenih oblika tvori čvrstu kompoziciju. Naslov sugerira prepoznavanje likova i njihova međudnosa. Unatoč tome ovaj crtež možemo doživjeti i kao igru, ovom umjetniku omiljenih, organskih formi. Dina-mika koju ovdje postiže usporediva je s onom živahnog mikrosvijeta, a razigrana i ujedno čvrsta kompozicija nepravilnih ploha asocira na igre s geometrijskim formama koje karakteriziraju Džamonjino kiparsko stvaralaštvo. (F.G.)

Dušan Džamonja, Kompozicija (detalj)
Galerija umjetnina Split

46 | Jerko Fabković
(1901, Zagreb – 1974, Zagreb)

Otkrivenje | 1920-ih

ugljen na papiru, 125 × 115 cm, signirano
monogramom dolje desno, olovkom, "JF"

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

47 | Bela Čikoš Sesija

(1864, Osijek – 1931, Zagreb)

Herakles i Antaeus | 1925.

ulje na platnu kaširano na daščici, 49 × 34 cm, signirano i datirano dolje desno, smeđom, „B. Cikos – Sesia 2.1925”

Procijenjena vrijednost: € 5.000 – 6.000

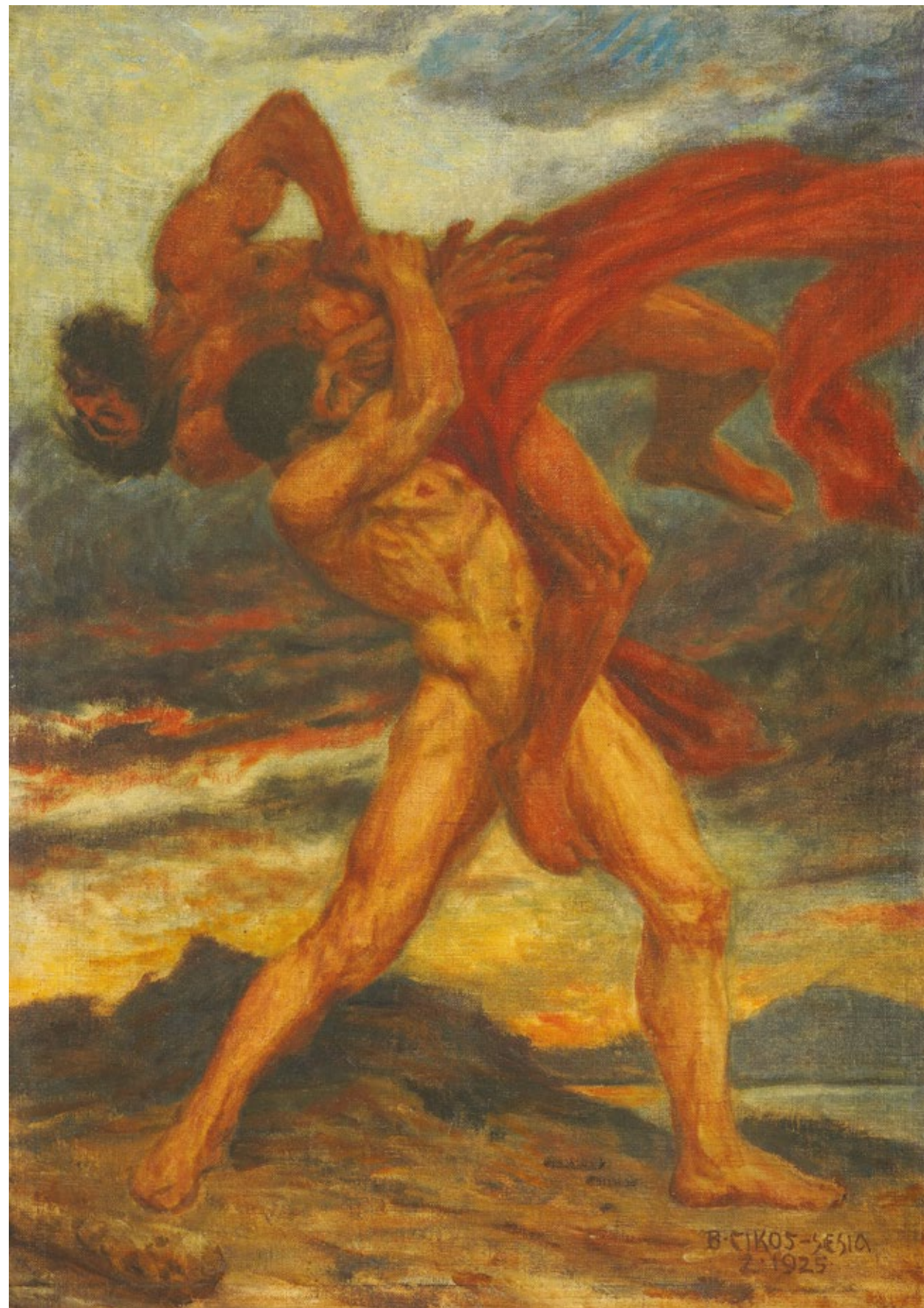
Djelo je studija post quem napravljena po dekorativnoj slici koju je Čikoš Sesija izradio kao narudžbu za Hrvatski institut za povijest u Opatičkoj 10 oko 1900. godine. „Heraklo i Anteј” jedna je od tema koje je Čikoš naslikao za Pompejansku sobu, u kojoj je radio uz Ivana Tišova.

U opusu Bele Čikoša niz je slika posvećenih legendama iz grčke mitologije. Među njima su i dvije s prizorom Heraklove borbe s čudovištem Antejom, sinom boginje Geje (zemlje). Legenda govori da je borba bila teška i dugotrajna i da je Heraklo svladao Anteja tek kad ga je podigao u zrak i odvojio od majke Geje (zemlje) koja mu tada više nije mogla obnavljati snagu. Prvi puta njihovu je borbu Čikoš uprizorio 1892., netom prije odlaska na slikarsko usavršavanje u München. Naslikao ju je u zagrebačkoj gornjogradskoj palači ondašnjeg Odjela za bogoštovlje i nastavu, a danas Hrvatskog instituta za povijest. Riječ je o zidnoj dekoraciji izvedenoj uljanim bojama na žbuci. Nalazi se na južnom zidu glasovite Pompejanske sobe na prvom katu palače, gdje antičkom ikonikom simbolizira ideal humanističkog odgoja i čini svojevrsni prolog umjetničke prezentacije hrvatske povijesti i kulture koju čine impozantna slikarska ostvarenja Čikoša i ostalih prvaka hrvatske likovne moderne kojima su – osim Pompejanske dvorane – urešene i Zlatna te Renesansna dvorana iste palače. Tridesetak godina nakon zidne slike Heraklove i Antejeve borbe i zamašna angažmana na izvedbi slika za Zlatnu i Renesansnu dvoranu, koji je s prekidima trajao desetak godina (1898. – 1909.), Bela Čikoš Sesija ponovo je uronio u duboko metaforično značenje Heraklove

pobjede nad „nepobjedivim“ Antejom i naslikao je uljanim bojama na platnu svježju, znatno dinamičniju i interpretativno moderniju kompoziciju dvojice boraca antičkoga svijeta. Irealni prostor borbe produbljeniji je pejzažem, kolorit je akcentuiran uzvijorenim crvenim plaštem, a konturno ocrtavanje tijela je izostalo i cijeli prizor je slobodnije slikan pa i neposrednije interpretiran. Uljana slika „Borba Herakla i Anteja“ iz 1925. godine još je jedan dokaz da je Čikošev slikarski ulog u hrvatsku likovnu modernu jednako pionirski i nemimolazan kao i Bukovčev, Medovićev ili Vidovićev te da je – piše Tonko Maroević – i ekskluzivniji u mjeri u kojoj se uhvatio u koštac s nemogućim, želeći pronaći vizualni korelativ graničnih stanja i likovni znak onostranog. (B.R.P.)

Bibliografija:

Vinko Zlamalik, Bela Čikoš Sesija – začetnik simbolizma u Hrvatskoj (monografija), JAZU i DPU, Zagreb, 1984.
Tonko Maroević, Bela Cikos – retrospektiva (katalog), Umjetnički pavuljon, Zagreb, 2012.
Lada Bošnjak <et al.>, Bela Csikos Sessia – u katalogu izložbe Il demone della modernità. Pittori visionari all'alba del secolo breve, Marsilio Editori, Venezia, 2015.
Petra Vugrinec <et al.>, Slikarska djela u palači Odjela za bogoštovlje i nastavu – u katalogu izložbe Povijest i umjetnost na zidovima palače u Opatičkoj 10 u Zagrebu, Galerija Klovičevi dvori, 2020., str. 15
-- 67

48 | Jozo Kljaković
(1889, Solin – 1969, Zagreb)

Kupačice | cca. 1935.

olovka na papiru, 26 × 31 cm

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500

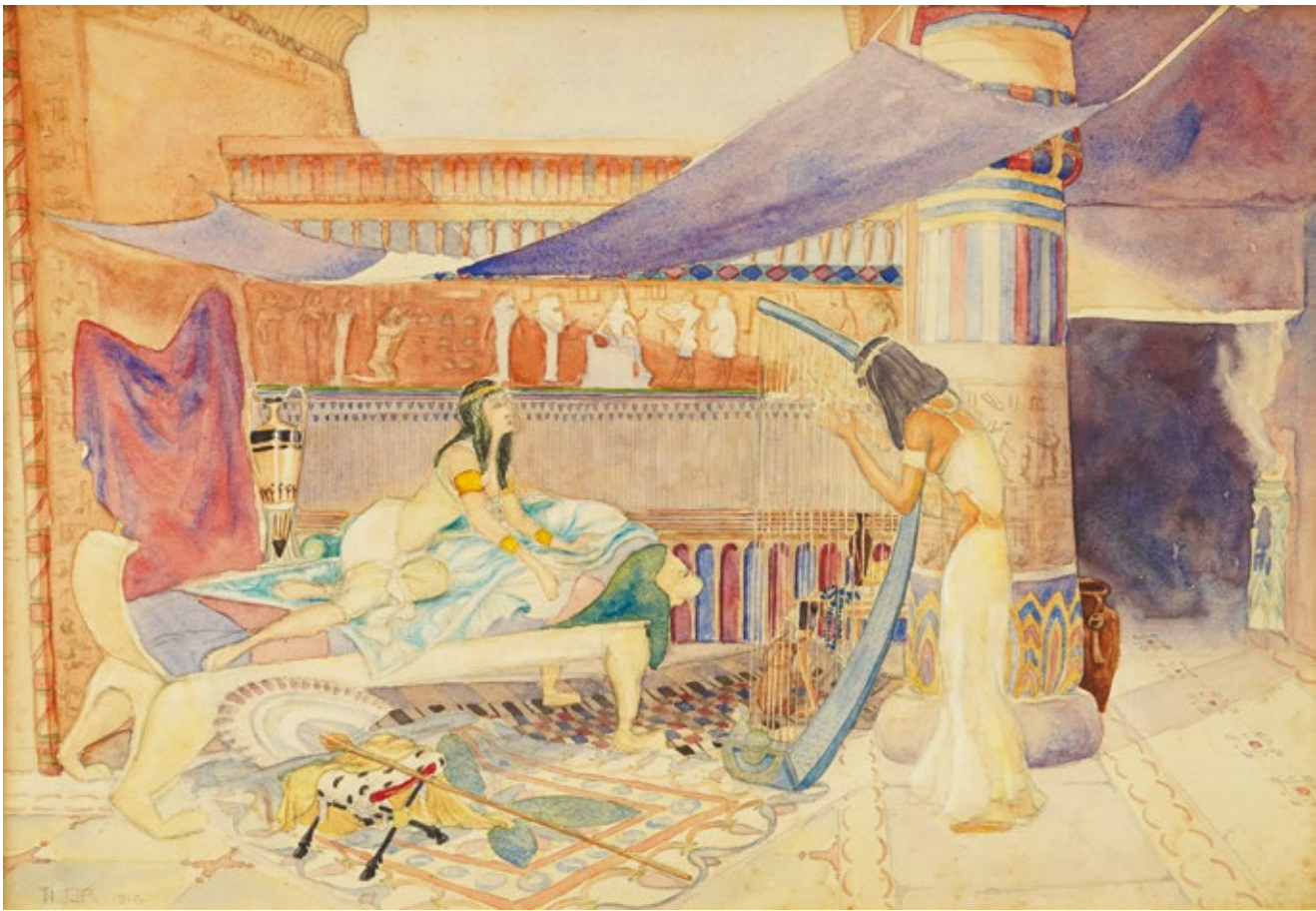
Crtež je studija za rad “Na žalu”, 1936. godine.

Na poledini, druga studija za "Na žalu"

Jozo Kljaković, Na žalu (detalj)
privatna zbirka

49 | Bogumil Car

(1891, Zagreb – 1969, Rovinj)

Egipatski interijer | 1912.

akvarel na papiru, 30 × 43 cm, signirano i datirano dolje lijevo, olovkom, "B.Car, 1912."

Procijenjena vrijednost: € 1.000 – 1.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je reproducirano i katalogizirano u umjetnikovoj monografiji "Bogumil Car. 1891. – 1969.", Art Magazin Kontura, 2010., pod kataloškim brojem 45, na stranici 48, odnosno 173.

50 | Oton Iveković

(1869, Klanjec – 1939, Klanjec)

Vivat Rex (studija) | 1911.

tuš, lavirani tuš i gvaš na kartonu, 52 × 100 cm, signirano i datirano dolje desno, tušem, "Oton Iveković 1911"

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je studija za monumentalno djelo "Vivat Rex" iz 1911. godine, koje je od Otona Ivekovića naručio Izidor Kršnjavi, jedan od najutjecajnijih političkih i kulturnih aktera toga vremena.

Oton Iveković, Vivat Rex (detalj)
zbirka NMMU

Oton Iveković (Klanjec, 1869. – Zagreb, 1939.) prepoznat je kao slikar hrvatske povijesti. Ivekovićeva djela duboko su se urezala u kolektivnu, nacionalnu svijest i postala dijelom hrvatskog identiteta. Djelo Vivat Rex, koje je poznato i pod nazivom Hrvati izabiru Ferdinanda Habsburškog za vladara dugo je bilo izvan dosega javnosti. Tek prošle, 2023. godine, ovo djelo napokon je bilo izloženo u Galeriji Klovićevi dvori nakon više od stotinu godina. U pripremi za izvedbu platna dimenzija 250 x 500 cm Iveković stvara studiju na kojoj donosi povijesni trenutak s Cetinskog sabora 1527. godine. Prikazuje se hrvatsko plemstvo kako priznaje austrijskog nadvojvodu Ferdinanda Habsburškog za hrvatskog kralja. Do prošle godine, slika "Vivat Rex" bila je javno izložena samo jednom, na izložbi Društva umjetnosti 1911. godine. Ta je izložba bila odgovor na Međunarodnu izložbu slikarstva i kiparstva u Rimu, gdje su dalmatinski umjetnici okupljeni u Društvu Medulić (Dešković, Krizman, Medović, Rački, Rendić, Rosandić), pod vodstvom Meštrovića i Bukovca, odbili izlagati svoja djela u

ugarskom paviljonu zbog zabrane isticanja nacionalnog identiteta. Umjesto toga, svoje su radove izložili u paviljonu Kraljevine Srbije. Ovaj čin dalmatinskih umjetnika izazvao je negodovanje u Monarhiji, uključujući i umjetnike iz Banske Hrvatske, među kojima se isticao Iveković. Stoga je Iveković, kako bi istaknuo kulturnu i kulturološku "vjernost" Habsburškoj monarhiji, zajedno s Kršnjavijem, tijekom trajanja rimske izložbe u Beču planirao organizirati "protuizložbu" pod nazivom "Vivat Habsburg", za koju je naručio spomenutu sliku. No, ta se ideja nije ostvarila te je sve ostalo samo na izložbi Društva umjetnosti u Zagrebu.

51 | Jerolim Miše
(1890, Split – 1970, Split)

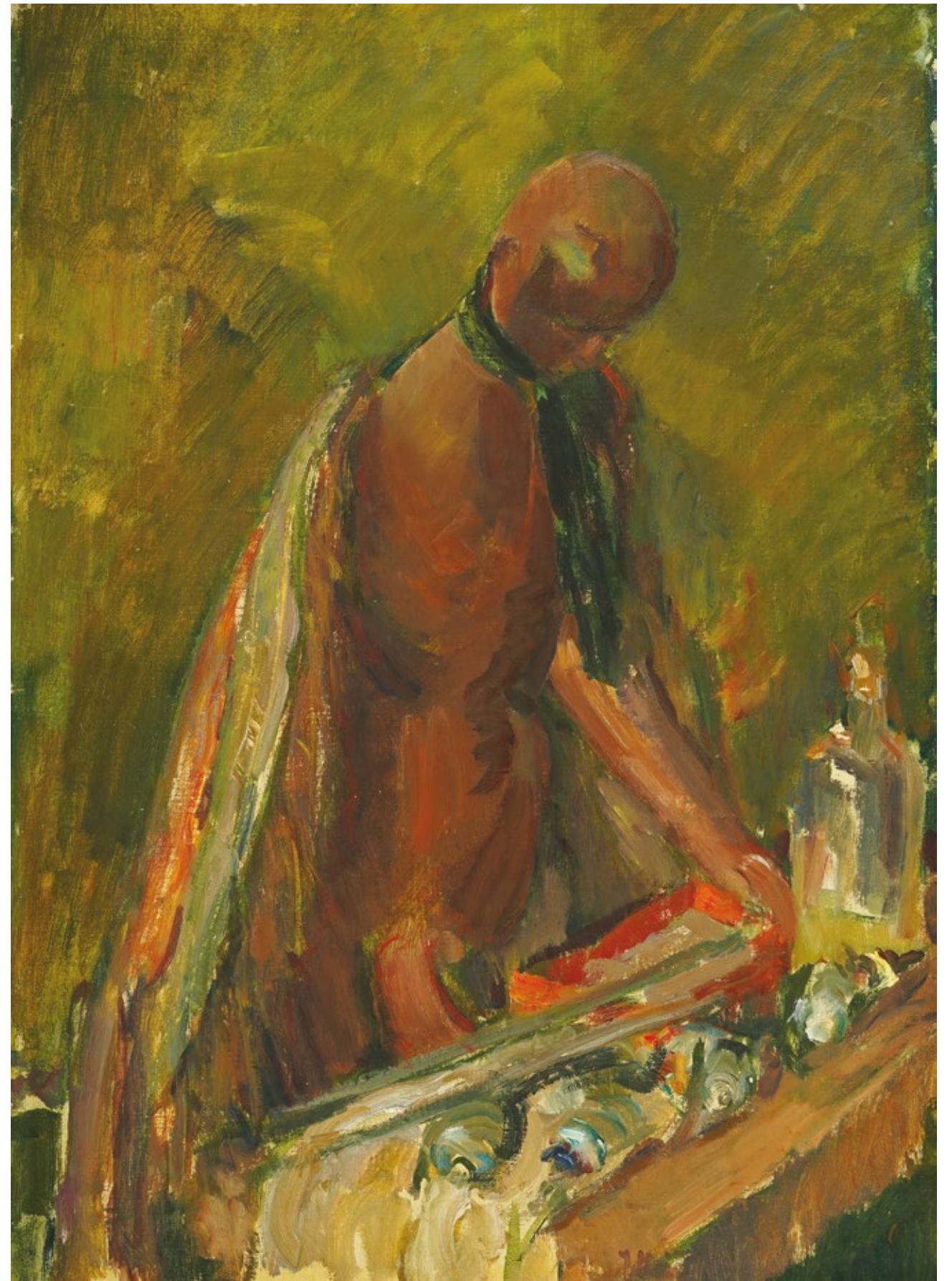
Doživljaji lutka | 1959.

ulje na platnu, 60,5 × 45 cm, signirano i datirano dolje desno, smedom, "J.Miše (19)59"

Procijenjena vrijednost: € 4.000 – 5.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Oko godine 1958. stvorio je Jerolim Miše – nizom crteža – svoj, tada novi, interijerski ciklus: Život lutka. Djelo je dio ovog ciklusa, kao jedna od prvih kompozicija, slikano 1959. godine.

Djelo je praćeno tekstom i ekspertizom Igora Zidića iz 2011.

52 | Branislav Dešković (1883, Pučišća – 1939, Zagreb)

Ptičar se grize | cca. 1920

gips, 18 × 35 × 23 cm, signirano na bazi
"Dešković"

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 5.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Verzija djela je dokumentirana i reproducirana u monografiji Duška Kečkemeta, "Dešković", Zagreb, 1977. godina, pod kataloškim brojem 23, na stranici 105, pod naslovom „Pas koji se šulja“.

Branislav Dešković (Pučišća, 1883. – Vrapče, 1939.) započeo je svoju kiparsku karijeru kao dvadesetogodišnjak na venecijanskoj Accademiji di belle Arti pod mentorstvom Antonia Dal Zotta. Godine 1907. seli se u Pariz gdje sustavno izlaže na Salonu, a povremeno se vraća rodnoj Dalmaciji. Za vrijeme I. svjetskog rata kao dragovoljac odlazi u Crnu Goru, Ženevu i Pariz te se politički angažira za slobodnu federalističku Jugoslaviju. Narušenog fizičkog i psihičkog zdravlja od 1921. godine do smrti živi u Splitu. Njegov kiparski opus u početku oblikuje utjecaj talijanskih verista, a u Parizu stvara realistička djela s impresionističkim obilježjima ugledavši se na Rodina. Dešković je u modernoj hrvatskoj skulpturi, iako nedovoljno valoriziran, ostao zapamćen kao visoko talentirani animalist koji je s lakoćom i visokim stupnjem realizma u glini modelirao pse i konje u tipičnim pozama.

53 | Marijan Trepše

(1897, Zagreb – 1964, Zagreb)

Vol | 1930–ih

ulje na platnu, 49 × 61,5 cm, signirano dolje desno, plavom, “M Trepše”

Procijenjena vrijednost: € 4.000 – 6.000

Djelo je izloženo na retrospektivnoj izložbi Marijan Trepše, Umjetnički Paviljon u Zagrebu, 21. studenog 2010. – 30. siječnja 2011. te katalogizirano i reproducirano u katalogu izložbe pod kataloškim brojem 106, na stranici 118–119.

Marijan Trepše (Zagreb, 1897 – Zagreb, 1964) hrvatski je slikar, grafičar i scenograf najznačajniji u vremenu između dvaju svjetskih ratova. Tijekom školovanja u Pragu prihvaća sezanizam, ekspresionizam i kubizam. Djeluje u sklopu neformalne skupine, tzv. praške četvorke. U djelima teži prema plošnosti, kubistički dekonstruira prostor, koristi nemimetičke boje i sjenča trokutastim mrljama. Nakon studija u Parizu primiće se neoklasicizmu i počinje čvrsto plastički oblikovati volumene. Uljem na platnu prikazao je vola u ležećem položaju. Životinja u središtu kompozicije naglašenog je volumena. Slobodnijim potezima kista i živom i blještavom bojom dočarana je pozadina – grmlje zelene i smeđe boje i svijetloplavo nebo.

54 | Josko Bužan
(1873, Sisak – 1936, Zagreb)

Subotnji sajam | 1916.

ulje na platnu, 17 × 27 cm, signirano i datirano
dolje desno, smeđom, "Josko Bužan 1916"

Procijenjena vrijednost: € 500 – 800
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

55 | Đuro Pulitika

(1922, Bosanka, Dubrovnik – 2006, Dubrovnik)

Mrtva priroda s kistovima | 1944.

akvarel na papiru, 48 × 57 cm, signirano i datirano dolje lijevo, bijelom, “D. Pulitika 1944”

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 3.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je izloženo na retrospektivnoj izložbi “Đuro Pulitika 1922.–2006.”, Moderna galerija Dubrovnik, 15. 12. 2022. – 5. 03. 2023. i reproducirano je u katalogu izložbe na stranici 54.

56 | Lina Crnčić-Virant

(1879, Zagreb – 1949, Zagreb)

Mrtva priroda s vrčem | 1915.–1925.

ulje na platnu, 53 × 57 cm, signirano dolje desno, crnom, “L. Crnčić-Virant”

Procijenjena vrijednost: € 1.200 – 1.800

Bila je polaznica prve generacije studenata na Privremenoj višoj školi za umjetnost i umjetni obrt (1907./1908.). Učila je risanje i slikanje po naravi kod prof. Bele Čikoša Sesije i Mencija Cl. Crnčića s kojim se vjenčala 1910. i napustila školu, ali ne i slikanje. Kad su podigli kuću u Novom Vinodolskom (1913.) u njoj su slikajući provodili slobodno vrijeme, često i u društvu

Crnčićevia studenata. Napredujući slikarski prometnula se u solidnu slikaricu primorskih krajolika i veduta malih mjesta otoka Krka, ukratko, prirodi i rasvijetljenoj paleti. Zimi bi u Zagrebu slikala snježne vizure gradskih šetališta i parkova, bukete cvijeća i portrete, pejzaže u stilu nekog „zamrznutog“ postimpresionizma, a portrete akademskim realizmom. Samostalnu izložbu priredila je u Salonu Ullrich 1921. Bila je članica neformalnog Kluba likovnih umjetnica od početka njihova okupljanja/organiziranja (1928.) u cilju zajedničkog izlaganja. Lina Crnčić Virant sudjelovala je na svakoj izložbi Kluba do 1933. Tri njezina ulja „Primorkinja“, „Stari park“ i „Ljetnikovac“ uvrštena su i na izložbu Pola vijeka hrvatske umjetnosti 1938. u Meštrovićevu paviljonu.

Opus Line Crnčić Virant još nije dovoljno istražen i ono što je zasad dokumentirano sa skupnih izložbi Kluba likovnih umjetnica i što smo vidjeli iz privatnih zbirki i NMMU, upućuje na razvučenu dataciju između 1915. i 1925. Zbirka Kovačić – Mihočinec, koja jednim dijelom sustavno sakuplja djela hrvatskih slikarica rođenih u 19. st., čuva poveći broj njezinih ranih radova (1908. – 1920.) na kojima su portreti djevojaka sa sela, figuralne kompozicije folklorne inspiracije, Ex librisi i sakralne teme. Izvedenih su u pastelu, gvašu, kredi i olovci. Nacionalni muzej moderne umjetnosti u svom fondusu čuva dvije uljane slike Line Crnčić Virant i to „More na suncu“ i „Cvijeće“. (B.R.P.)

57 | Nikola Mašić
(1852, Otočac – 1902, Zagreb)

Mrtva priroda s divljači | 1876.–1879.

ulje na platnu, 36,5 × 54 cm, signirano gore desno, crvenom, “Nikola Mašić”

Procijenjena vrijednost: € 6.000 – 9.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Za studijske godine valja spomenuti da je Nikola Mašić – za razliku od brata blizanca Aleksandra, također slikara – prvo kratko pohađao bečku likovnu Akademiju i da je studij slikarstva na likovnoj Akademiji u Münchenu upisao u jesen 1872. Budući da je često poboljševao (sušica) već je sljedeće godine bio prinuđen prekinuti studij i vratiti se u Austriju, u Graz, gdje je živjela obitelj njegova skrbnika. U Grazu ga je zatekla i vijest o smrti starijeg brata Ilije pa je Nikola otišao u rodni Otočac gdje je ovaj živio kod svoga skrbnika. U Otočcu je boravio do 1875. slikajući studije iz Krajine. Na Münchensku Akademiju vratio se 1876. i slikarske je studije završio cum laude 1879. Odmah potom dobio je atelijer od Akademije u kojem je stvarao, usporedo i uspješno izlagao na internacionalnim izložbama slike koje su se dobro prodavale ne samo u Njemačkoj i Austriji, nego i u Engleskoj i Americi. Osim signature i biografskih zadanosti, dataciju slike potkrepljuje i način na koji je slikana, jer cjelokupni Mašićev opus možemo vremenski i metodološki podijeliti na dva dijela. Prvi je Münchenski period, kad studira, skicira i slika u atelijeru, a drugi posavski period kad slika uz punu dnevnu svjetlost i stvara prve plenerističke slike hrvatske likovne moderne, primjerice „Guščarica na Savi“ iz 1880.

Sliku „Mrtva priroda s divljači“, izvedenu u tradiciji Münchenskog tonskog slikarstva s kraja 19. st., zbog nepobitne metijerske izvrsnosti valja smatrati sretnim otkrićem, zapravo značajnim prinosom sumama vrijednosti i Mašićeva stvaralaštva i hrvatskog slikarstva s kraja 19. stoljeća. (B.R.P.)

Nikola Mašić

58 | Vjekoslav Parać

(1904, Solin – 1986, Zagreb)

Mrtva priroda s voćem | 1933.

ulje na dasci, 36 x 46 cm, signirano dolje
lijevo, crvenom, "V. Parać"

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 5.000

59 | Ljudevit Šestić

(1900, Đakovo – 1962, Zagreb)

Vaza s cvijećem i jabukom

ulje na platnu, 47 x 40 cm, signirano dolje
lijevo, smeđom, "Šestić"

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

60 | Emanuel Vidović
(1870, Split – 1953, Split)

Splitski interijer | 1937.–1940.

ulje na platnu, 54 × 65 cm, signirano dolje lijevo, crvenom, “E. VIDOVIĆ”

Procijenjena vrijednost: € 8.000 – 12.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je izloženo na retrospektivnoj izložbi “EMANUEL VIDOVIĆ”, Muzejski prostor, 15.01.1987. – 15.03.1987., Galerija Klovićevi dvori, a spominje se u katalogu pod kataloškim brojem 209.

Emanuel Vidović, Slikareva soba (detalj)
Izvor: baza podataka Emanuel Vidović
(emanuelvidovic.org)

Kada govorimo o umjetnicima u gradu pod Marjanom, postoji jedno ime koje će odzvanjati kroz vjekove – Emanuel Vidović (Split, 1870. – Split, 1953.). Njegova veza s Italijom, iako snažna, nikada nije umanjila njegovu povezanost s rodnom Dalmacijom. Dok boravi u Italiji, neprestano se vraća zavičaju. U Vidovićevom opusu, Dalmacija nije tek motiv na platnu, Dalmacija postaje živa, dišuća prisutnost, puna dubokih korijena i slojevitih povijesti. Vidović nije samo slikar; on je čuvar sjećanja. Od samih početaka, Vidović je demonstrirao virtuoznost u manipulaciji svjetlom kojim na atmosferski način pretvara splitske, solinske i trogijske vedute u nadzemaljske prostore. Iako je priznat kao majstor pejzaža, zaslužuje i afirmaciju kao slikar interijera. Od kraja 1930-ih, Vidović gotovo opsesivno bilježi ambijente svog atelijera, građanskih stanova ili crkvenih interijera. Splitski interijer odiše sjetom i nostalgijom. Vidimo skromni atelijer, prostoriju ispunjenu predmetima i stvarčicama koje su se godinama nagomilavale. Izvor prirodnog svjetla je prigušen, odnosno poluzatvoren, čime se ostvaruje atmosfera polutame. Ovim nas djelom umjetnik pušta u svoj najintimniji kutak doma. Što je važnije umjetniku od tog svetog, kreativnog prostora atelijera?

61 | Ivo Vojvodić
(1923, Dubrovnik – 1994, Dubrovnik)

Ribice

ulje i gvaš na papiru, 45 × 66 cm, signirano
dolje desno, crvenom, "I. Vojvodić"

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

EVANGEL

62 | Ljubo Ivančić
(1925, Split – 2003, Zagreb)

Pinije | 1960.–1963.

ulje na lesonitu, 50 × 65 cm, signirano gore
lijevo, bijelom, “Ivančić LJ”

Procijenjena vrijednost: € 4.000 – 6.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Ljubo Ivančić rođen je u Splitu 1925., Likovnu akademiju završio je u Zagrebu 1949. Na istoj Likovnoj akademiji je predavao od 1961. do 1979., a od 1975. do 1984. vodio je Majstorsku radionicu. Bio je član JAZU. Umro je u Zagrebu 2003. Ivančić spada među brojne slikare zagrebačkog kruga čiji se izraz formirao 1950ih s jedne strane kroz ekspresivnu figuraciju egzistencijalnih asocijacija i, s druge strane, kroz enformelističku poetiku koja podrazumijeva materične, impastne nanose boja. Slike Ljube Ivančića nose mračnu atmosferu inzistiranjem na tamnim bojama, tematikom svakodnevice i isticanjem detalja koji sugeriraju prolaznost života (slike ciklusa Tragovi čovjeka), s temeljem u egzistencijalističkim svjetonazorima, vrlo popularnima u umjetnostima sredinom 20. stoljeća. Ekspresiju postiže uglavnom manipulacijom materije boje – njezinim gomilanjem, grebanjem, utiskivanjem oblika u nju. Od 1970ih rasvjetljuje paletu. Stalni motivi su mu izlomljeni aktovi, stilizirani autoportreti, kišne ulice. “Pinije” pokazuju sva obilježja

Ivančićevih pejzaža druge polovine pedesetih i šezdesetih godina. Pejzaž je tu shvaćen kao mračna vizija trenutka. Oblik stabala pinija stiliziran je crnim linijama koje ograđuju polja izgrebane boje na kojima efektna igra crne i bijele stvara titrav, dinamičan dojam. Sredina slike naglašena je istaknutom materijom, a reljefniji nanosi boje prisutni su i kroz cijelu donju zonu slike. U dominantnu crnu inkorporirane su nijanse tamnije zelene. Snažan kontrast prostora između stabala i njihovih crnih, izvišenih linija, kao i dinamika postignuta u crnoj i bijeloj ostvarili su sliku zanimljivog, ekspresivnog učinka, to jest karakterističnu interpretaciju jednog dijela prirode u poetičkim uzusima 1960ih. (F.G.)

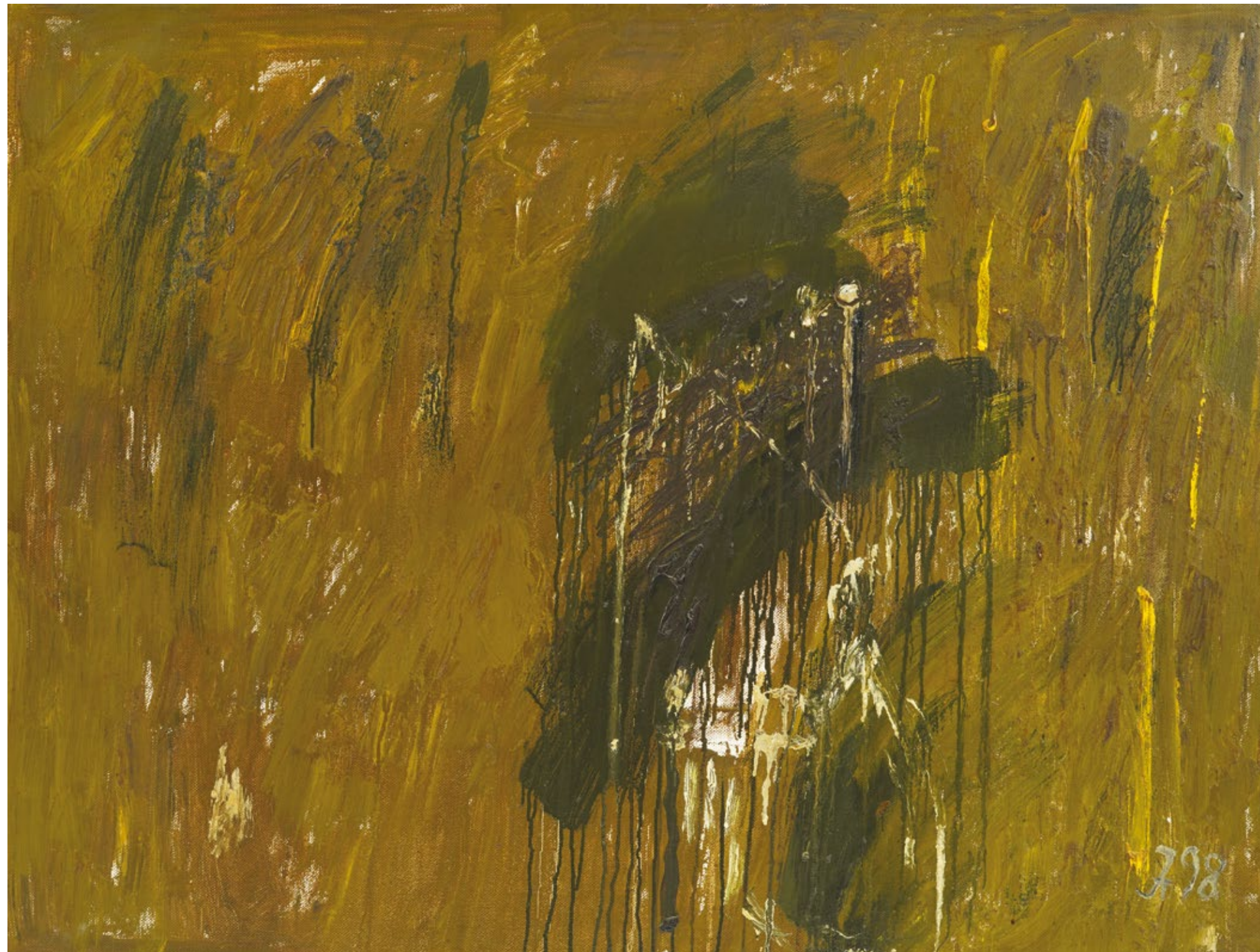

63 | Ivo Šebalj
(1912, Zagreb – 2002, Zagreb)

Lubanja | 1998.

ulje na platnu, 90 × 118 cm, signirano inicijalom i datirano dolje desno, sivom, "I (19)98"

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 3.000

64 | Vjekoslav Parać

(1904, Solin – 1986, Zagreb)

Vrt s palmom | 1935. – 1945.

ulje na kartonu, 59 × 45 cm, signirano dolje lijevo, crnom, "V Parać"

Procijenjena vrijednost: € 6.000 – 8.000

Vjekoslav Parać (Solin, 1904 – Zagreb, 1986) hrvatski je slikar školovan u Zagrebu, Parizu i Rimu. Česte su teme njegovih slika i crteža dalmatinski krajolici, mrtva priroda i svakodnevni život maloga čovjeka. Parać počinje stvarati s kraćom fazom konstruktivnog realizma koja prelazi u impresijsko slikarstvo tijekom studija u Parizu. U kasnijem je stvaralaštvu prevladao alegorijski realizam blagom stilizacijom i zagasitom skalom boja. Povratkom iz Pariza u rodnu Dalmaciju Parać na platno vraća omiljene teme – na primjeru ovog ulja na platnu to je dalmatinski pejzaž. U središtu kompozicije postavljena je visoka palma. Impresionističkim nepravilnim potezima kista i slikanjem mrljama vibrantnim detaljima dočarava pogled na vrt.

65 | Emanuel Vidović

(1870, Split – 1953, Split)

Ponte Sant’Andrea (Chioggia) | 1919.–1923.

ulje na platnu, 78 × 137 cm, signirano dolje lijevo, crvenom, “E. VIDOVIĆ”

Procijenjena vrijednost: € 25.000 – 35.000

Provenijencija:

povijesna zbirka dr. Špire Srečka Perišića (1878.–. (istaknuti odvjetnik u Sarajevu i Splitu (oboje dio tadašnje Austro–Ugarske), te predsjednik Odvjetništva u BiH); do danas u zbirci nasljednika Špire Srečka Perišića.

Djelo je predstavljen na osobnoj izložbi Emanuela Vidovića, Salon Mánes u Pragu, 15. 09. – 15. 10. 1923. godine.

Djelo je najvjerojatnije izloženo na izložbi "Emanuel Vidović i Angjela Uvodić" u Sarajevu, 1924. (podatci dobiveni od obitelji prvog vlasnika).

Djelo je inventarizirano i prezentirano u online bazi Emanuela Vidovića pod naslovom "Chioggie. Canal Vena".

Na poledini slike sačuvane su dvije izvorne carinske naljepnice; prva s grbom i tekstom: Zaznamni pečet (gore lučno); Hlav. cel. urad Praha (dolje lučno), te druga također s grbom i tekstovima, u vanjskom krugu: GLAVNA CARINARNICA I. RED(arstvo) SPLIT, a u unutarnjem: KRALJEVINA SRBA HRVATA I SLOVENACA.

Sutonska melankolija premoćno je i dugo vladala slikama Emanuela Vidovića. Već od prvih krepuskolarnih veduta Chioggie i venecijanske lagune iz 90-ih godina 19. st., kojima se zarana upustio u rastvaranje slikarske materije i odmaknuo od krutih stilova s prijeloma 19. u 20. st., preko divizionističkog ekskursa (1904. – 1905.) sve do ekspresionističkih rješenja i metafizičkog lirizma koji su postali i ostali slikarov forte i odlika kojima ne vidimo premca među suvremenicima u 20. st. Dojam sažetosti, jedinstva pa i patine koju očituju Vidovićeve usklađeni akordi zagasitih boja i ritam crta na pejzažnim impresijama, marinama, mrtvim prirodama i interijerima ispunjenima starinskim predmetima zapravo je konstanta Vidovićeve šest desetljećnog slikarskog izražavanja.

Smjestivši se 1919. u prostranijem splitskom atelijeru od prethodnih dvaju, Vidovićeve platna počinju zapremati sve veće dimenzije pri čemu raste i broj otkupljenih mu slika ne samo od pojedinaca iz građanskog splitskog miljea, nego i reprezentativnih institucija te gradskih, županijskih i državnih službi i službenika.

Nakon što je od 1919. do 1923. priredio četiri samostalne izložbe (Split – Velika realka, Zagreb – Umjetnički paviljon, Beograd – Osnovna škola kod Saborne crkve, Osijek – Dvorana Županije) i sudjelovao na izložbama Umjetničkog društva „Medulić“, Proljetnog salona i ostalih izložbi hrvatskih umjetnika (Split, Pariz i Osijek), Emanuel Vidović priredio je opsežnu sedmu samostalnu izložbu u Pragu u Salonu Mánes“ na kojoj je izložio i sliku „Chioggia – kanal Vena“. Njeno otvorenje – kojem je slikar i osobno nazočio – bijaše upriličeno 15. rujna 1923., a trajala je mjesec dana (do 15. listopada) i polučila je zamašni odjek u češkom i domovinskom tisku.

Bibliografija relevantna za sliku:

S. Jež, Jihoslovansky host v „Mánesu“, Československa Republika, Praha
 E. X. Harlas, Vystava obrazu Enmanuele Vidoviče, Narodns politioka, Praha, 25. IX. 1923.
 Praška štampa o Vidovićevoj izložbi, Novo doba, VI., 227, Split, 2. X. 1923., str. 2.
 Božo Lovrić, Izložba Vidovića u Pragu, Riječ, Zagreb, 228. i 229., 4. i 5. X. 1923., str. 2; 2

66 | Mihovil (Mijo) Krušlin
 (1882, Ključ Brdovečki – 1962, Ključ Brdovečki)

Jesenska šuma

ulje na daščici, 31 × 49 cm, signirano dolje desno, crvenom, “M Krušlin”

Procijenjena vrijednost: € 1.200 – 1.800
 Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

67 | Ljudevit Šestić
 (1900, Đakovo – 1962, Zagreb)

Vinograd iz Karlovca

ulje na platnu, 37 × 52 cm, signirano dolje desno, crnom, “Šestić”

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500
 Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

68 | Zlatko Šulentić
(1893, Glin - 1971, Zagreb)

Crvena zgrada

ulje na platnu, 50,5 × 70 cm, signirano mono-
gramom dolje desno, crvenom

Procijenjena vrijednost: € 2.800 – 3.500
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

69 | Nevenka Đorđević

(1899, Sănnicolau Mare, Rumunjska –
1975, Zagreb)

**Sjeverna gradska vrata (Sveti Ivan Tro-
girski)**

ulje na platnu, 72 × 84,5 cm, signirano inici-
jalima dolje desno, crnom, “ND”

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

70 | Milivoj Uzelac

(1897, Mostar, Bosna i Hercegovina – 1977, Cotignac, Francuska)

Klasični akt | 1930.–1935.

gvaš na papiru, 49 × 33 cm, signirano dolje desno, olovkom, "Uzelac"

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

Milivoj Uzelac (Mostar, 1897. – Cotignac, 1977.) ostavio je trajan trag u hrvatskoj umjetnosti tijekom međuratnog razdoblja kao slikar i grafičar. Njegovo umjetničko obrazovanje započinje na Privremenoj školi za umjetnost i umjetni obrt u Zagrebu 1912. godine, ali ubrzo biva izbačen zbog đачke buntovnosti. Nedugo nakon počinje Prvi svjetski rat i Uzelac je mobiliziran. Nakon nekog vremena na frontu uspješno eskivira vojnu dužnost i od 1915. godine obrazuje se u Pragu. Upoznaje se s konstruktivizmom, fovizmom, kubizmom, dadaizmom, ekspresionizmom te razvija fascinaciju prema djelima Paula Cézannea. Po povratku u Zagreb, donosi sa sobom te dojmove kozmopolitskih inovacija i izlaže na Proljetnom salonu, najznačajnijoj modernističkoj manifestaciji 1920-ih godina u ovim krajevima. Iako rijetko posjećuje domovinu, održava kontakte, a njegova djela se redovito izlažu. U Francuskoj će ostati do kraja svog života, povremeno bježeći iz

užurbanog Pariza pod provansalsko sunce koje je nadahnjivalo mnoge umjetnike. Od 1930. godine, kada je upoznao Rosemarie de La Rayère, svoj stalni model i životnu suputnicu, sve češće se povlačio u Provansu. Tijekom tog razdoblja, Uzelac je stvarao u duhu neoklasicizma, rasvjetljavajući paletu boja i donoseći osjećaj lakoće i prozračnosti u svoje radove. U takvim provansalskim ambijentima, Uzelac stvara djela poput Klasičnog akta. Ovaj akt nosi snažne mitološke konotacije, gdje supruga-model postaje oličenje same Afrodite. Ravnoteža istovremenih pokreta figure je antikizirajuće naravi u svojoj srži, kao i njena plastičnost i volumen. Kroz Uzelčev Klasični akt, živa figura postaje kanal za prenošenje iste transcendentalne ljepote koja je nadahnjivala antičke kipare stoljećima ranije.

Milivoj Uzelac, Djevojka s vrčem (detalj)
prodano za € 4000 u Millon i Associés SAS,
Pariz, 2021. godine

71^T | Ivan Meštrović
(1883, Vrpolje – 1962, Indiana, SAD)

Kapitel | 1940.

kamen vapnenac, 49 × 49 × 40 cm

Procijenjena vrijednost: € 15.000 – 25.000

Provenijencija:

povijesna zbirka Petra Meštrovića koju mu je darovao njegov brat Ivan Meštrović; od 1959.–1966.; povijesna zbirka Silvestra Meštrovića, koju su mu darovali stričevi Petar Meštrović i Ivan Meštrović, a također i izravnim nasljeđem.

Djelo je upisano kao kulturno dobro pod brojem 340 u Registar pokretnih kulturnih dobara, rješenjem Regionalnog zavoda za zaštitu spomenika kulture Split, od 8.11.1988.

Djelo je dio skupine od 4 kapitela koje je Meštrović projektirao za veći projekt kojeg je zamislio za posjed Kaštelet, točnije za crkvu Gospe od Dobrog Savjeta na Crikvinama.

2 od 4 kapitela nalaze se u zbirci Muzeja Ivana Meštrovića, Split, pod inv. br. 988 i 989.

Kipar koji je Ivanu Meštroviću pomogao isklesati 4 kapitela bio je njegov učenik i štićenik Andrija Krstulović, rezbar koji je radio za Ivana Meštrovića između 1936. i 1941. godine.

Kapitel se spominje u monografiji Duška Kečkemeta "Život Ivana Meštrovića (1883. – 1962. – 2002.)", Školska knjiga, Zagreb, 2009 na stranici 165.

Voditelj komisije koja je registrirala Meštrovićev kapitel kao kulturno dobro bio je Davor Domačić (1926.–2000.), hrvatski povjesničar umjetnosti i konzervator, ravnatelj Regionalnoga zavoda za zaštitu spomenika kulture u Splitu od 1979. do 1992.

Meštrović Kaštelet veličanstveno je povijesno mjesto koje ima duboko umjetničko i duhovno značenje. Izvorno ljetnikovac iz 16. stoljeća u vlasništvu obitelji Capogrosso, objekt je 1939. godine stekao glasoviti hrvatski kipar uz brata Petra. U suradnji s arhitektom Haroldom Bilinićem ljetnikovac je prenamjenjen u izložbeni prostor, a Meštrović tamo dodatno gradi i kapelu Sv. Križa. Na zapadu je promijenio dvorište, gdje je postavio trijem za šetnju s verzijom dorskih stupova. U crkvi se održava misa na staroslavenskom jeziku, prema njegovoj želji. Na istoku je nedovršena kapela Gospe od Dobrog svita za koju su bila namijenjena 4 kapitela dekorirana anđeoskim licima.

Ivan Meštrović, Petar Meštrović (detalj)
zbirka muzeja Syracuse, SAD

Kipar i arhitekt Ivan Meštrović (Vrpolje, 1883. – South Bend, SAD, 1962.) svojom se skulpturom, graditeljsko-kiparskim spomenicima i arhitektonskim projektima profilirao kao umjetnik od nezaobilazne važnosti za Hrvatsku, ali i internacionalnu modernu umjetnost. Meštrović je nakon perioda neformalnog obrazovanja u klesarskoj radionici Pavla Bilinića u Splitu otišao u Beč, gdje je isprva učio pod Otom Königom, a potom i na bečkoj Akademiji. Tamo ima priliku prvi put javno izložiti svoja djela na izložbi secesije 1903. godine. Meštrovićev su stilski izraz, a posebno u ranom periodu oblikovala djela klasične europske umjetnosti te radovi njegovih suvremenika poput Bourdellea, Rodina i Maillola. Godine 1909. zajedno s Emanuelom Vidovićem i drugim splitskim umjetnicima osniva skupinu Medulić. Tijekom I. svjetskog rata živi u emigraciji, a kad se vratio u domovinu započelo je najplodnije razdoblje njegova umjetničkog djelovanja – od 1923. do 1942. godine rektor je zagrebačke Akademije, članom JAZU postaje 1934. godine. Tijekom II. svjetskog rata emigrira u Italiju i Švicarsku, a zatim i SAD, gdje umire.

Izvor: Galerija Meštrović, Split

Studija za mauzolej obitelji Račić, kojeg je napravio Ivan Meštrović oko 1920. godine. Dolje desno vidimo prve skice za kapitele slične onima koje će napraviti 20 godina kasnije za Kaštelet.

Uz skulpturu, Meštrović se bavio i arhitekturom. Iz razdoblja od 1907. do 1941. godine sačuvani su brojni projekti i skice građevina na kojima se prepoznaje uska povezanost skulpture i arhitekture u početku i zatim postupno odvajanje i pročišćavanje arhitektonske forme. Zgrade koje je projektirao uglavnom su imale svečanu funkciju i jednostavan prostorni raspored, često korišten kao scenografija za kiparska djela, namijenjen za kraće zadržavanje. U primijeni kiparske dekoracije do izražaja dolaze njegovi specifični estetski nazori. Kao čest izvor nadahnuća poslužila mu je egipatska, antička i srednjovjekovna plastika te tradicionalno narodno graditeljstvo. Kao Meštrovićeva najznačajnija arhitektonska ostvarenja valja spomenuti njegov Kosovski hram, kuću i atelijer u Zagrebu, crkvu Krista Kralja na Trnju, Galeriju JAZU i Dom likovne umjetnosti u Zagrebu, Grob neznanom junaku na Avali te te, konačno, Kaštelet u Splitu.

Ovdje prikazano djelo predstavlja Meštrovićev spoj arhitektonske funkcije s kiparskom dekoracijom. Kapitel je jednostavnog zvonastog oblika koji odudara od klasičnih redova, a u obrisima nalikuje srednjovjekovnoj arhitektonskoj plastici. Sa svake četiri strane uklesana su lica serafna omeđena svojim krilima koja izviru iz cvjetaste baze, zaglađene i

stilizirane fizionomije. Njihova vanjska krila koja ugrubo nalikuju listovima u sažetoj formi podsjećaju na akantove listove klasičnog korinskog kapitela. Meštrović je pomoću svog učenika, klesara Krstulovića ovdje proveo idejnu zamisao čije se tragovi mogu naći i u mnogo ranijim skicama, primjerice studijama za mauzolej obitelji Račić, nastalima oko 1920. godine.

72 | Vlaho Bukovac

(1855, Cavtat – 1922, Prag)

Djevojka se odmara | 1909.

ulje na platnu, 54 × 43 cm, signirano, datirano i locirano dolje desno, crvenom, “Vlaho Bukovac Praha 1909”

Procijenjena vrijednost: € 45.000 – 65.000

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Djelo je inventarizirano u monografiji Vere Kružić-Uchytíl “Vlaho Bukovac – Život i djelo: 1855. – 1922.”, Nakladni zavod Globus, Zagreb, 2005., na stranici 404, pod kataloškim brojem 813 “Djevojka na Jastuku (Počinak)”.

Provenijencija:

povijesna zbirka Ivanke Bukovac Javorske (1899.–1978.), Cavtat.

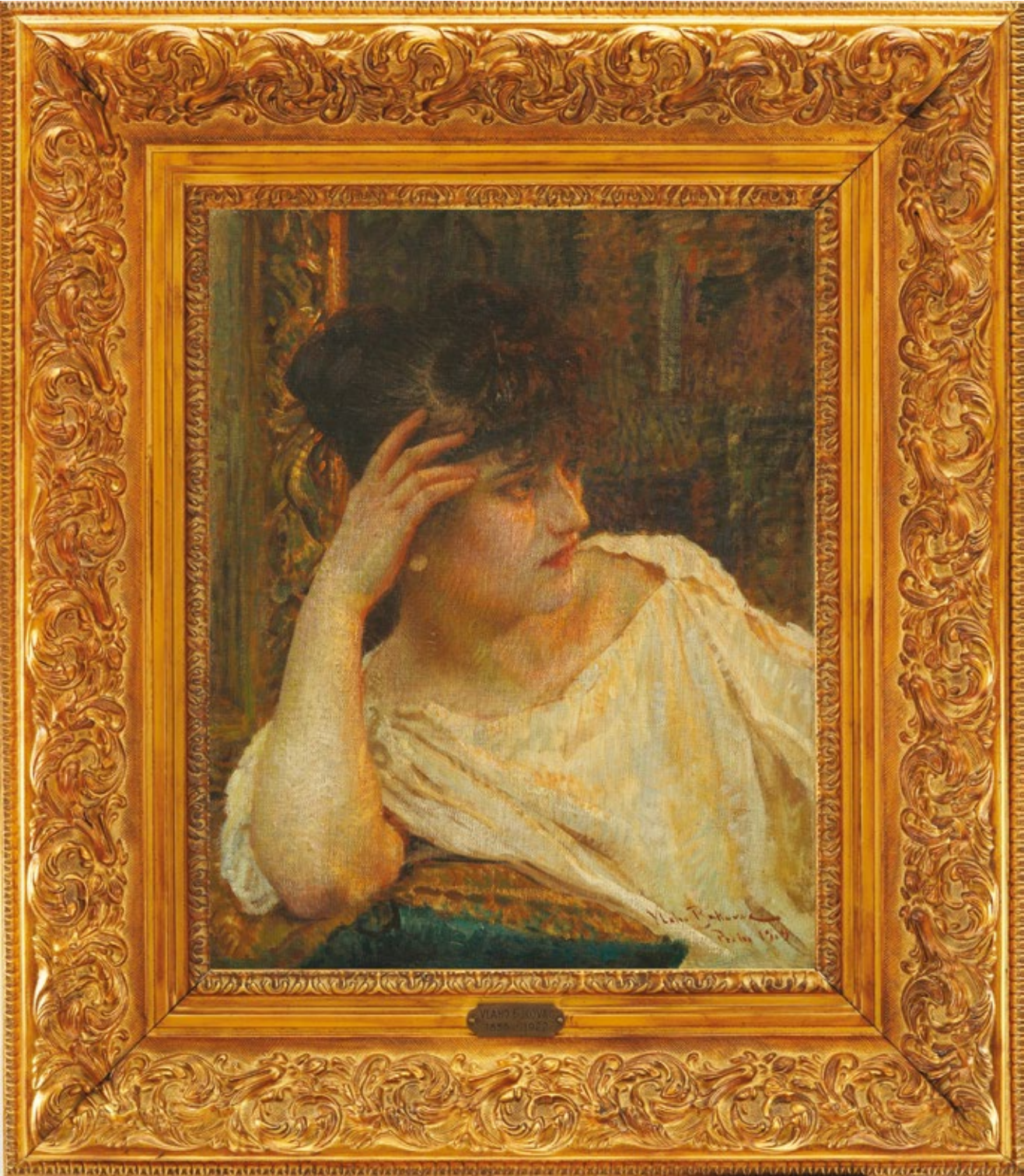
Vlaho Bukovac, V očekávání (1909)(detalj)
prodano za € 65.500 u European Arts Investments Ltd., Prag, 2021. godine

Slika „Djevojka na jastuku (Počinak)“ dosad nije bila izlagana na izložbama Bukovčeva opusa u Hrvatskoj i smatrana je izgubljenom. Autorica slikarove monografije Vera Kružić Uchytíl kataloški ju je obradila po fotografiji i kazivanju slikarovih nasljednika iz Cavtata.

Ono što je Bukovac sa svojom pariškom popudbinom donio u Zagreb i Hrvatsku, osim fascinantnog realizma bila je umjetnost, istina kultivirana na Cabanelovu akademizmu, ali i sjajno nadograđena impresionističkom svjetlosti. Ono što ga je umah u Hrvatskoj izdiglo iznad svih drugih njegovo je umijeće da u svakom biću kojeg je želio ili imao obvezu portretirati nađe motiv vrijedan slikarskih ushita. Rad na portretu počinjao bi prodornim pogledom iza kojeg su slijedili brzi crteži i demonstracija čudesnog umijeća slikanja kako ruku i puti lica, tako i odjeće modela.

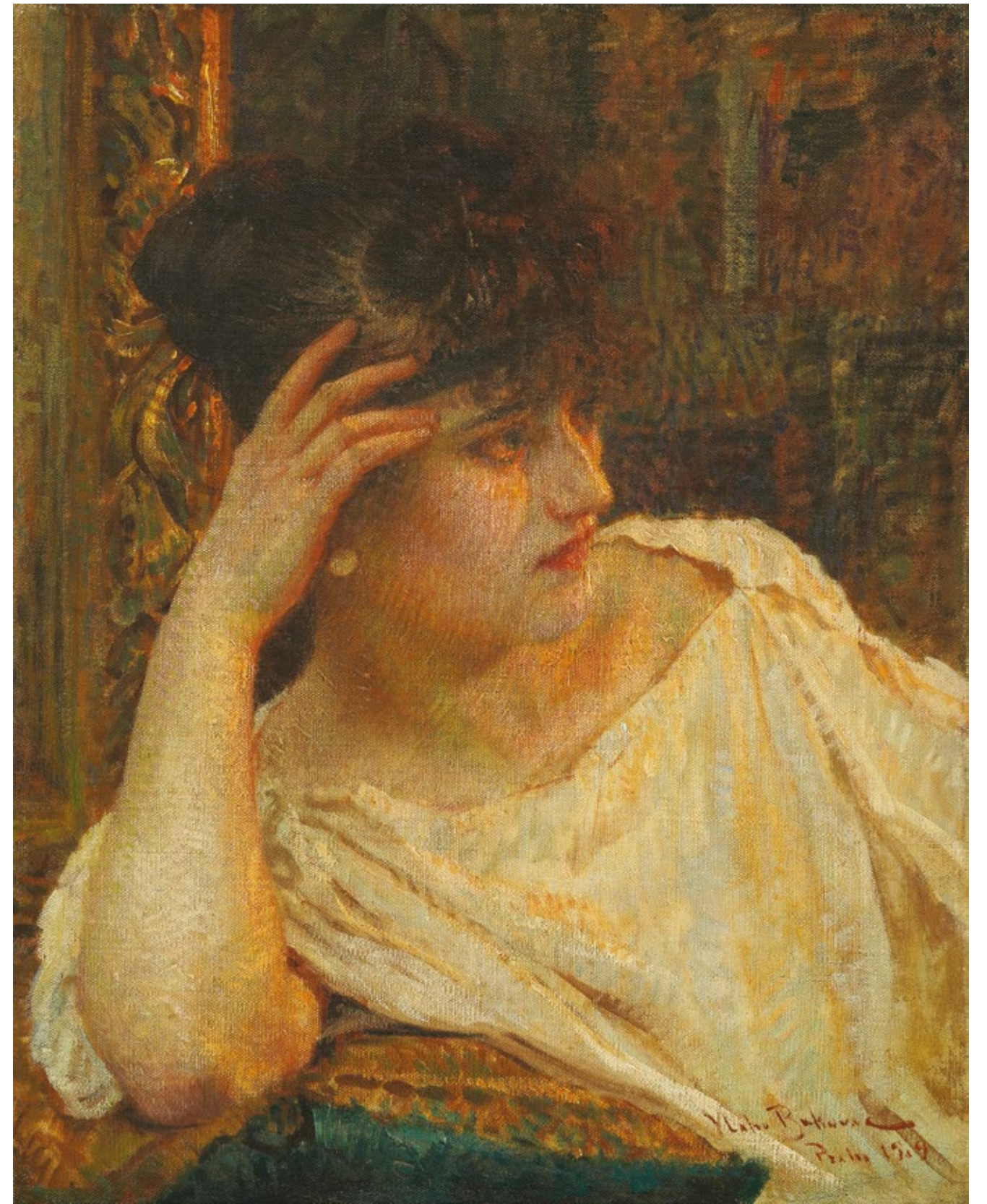
Ivanka Bukovac Javorsky U Očevom Atelieru, Cavtat, 1961
Izvor: Kuća Bukovac

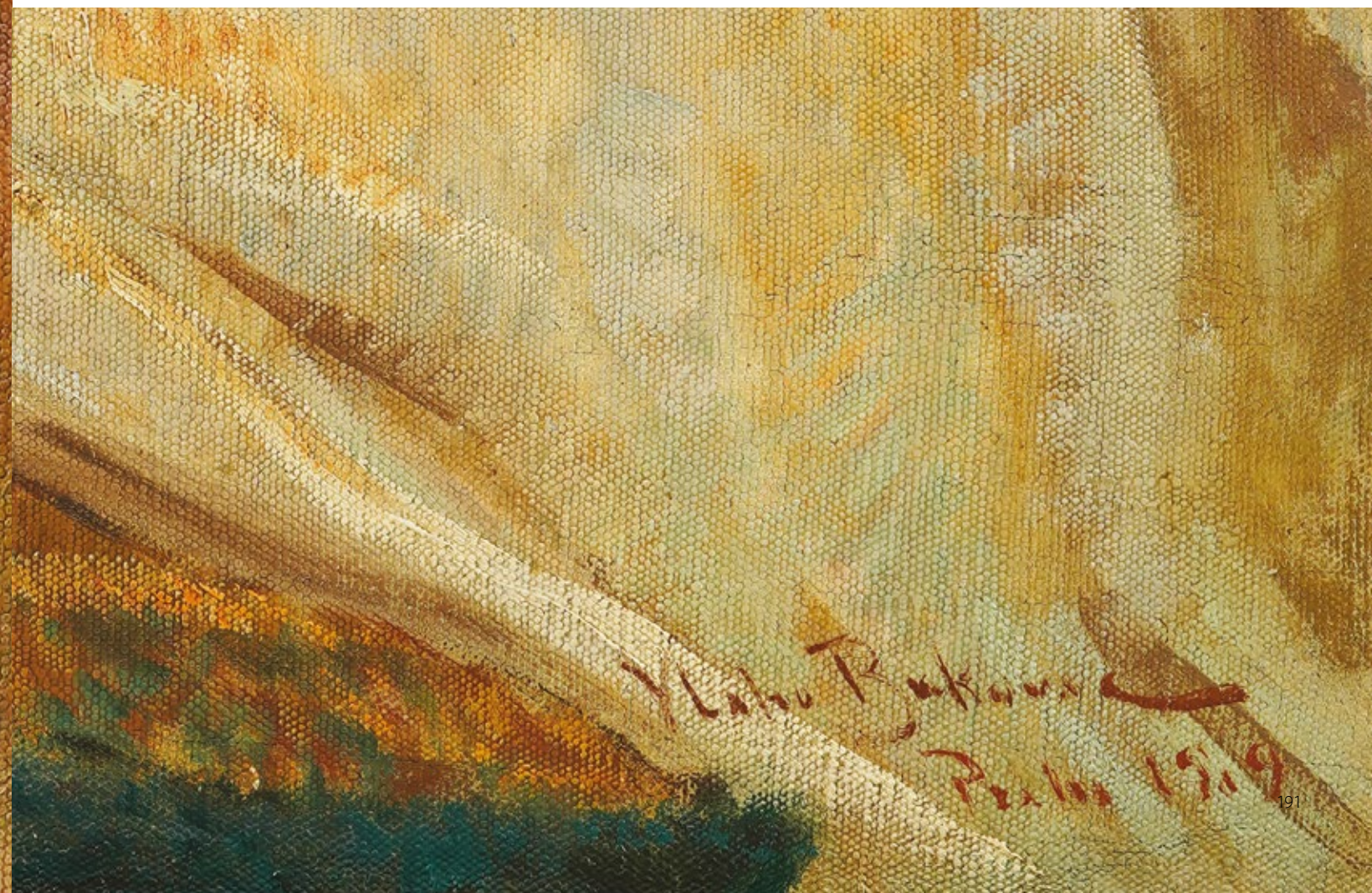
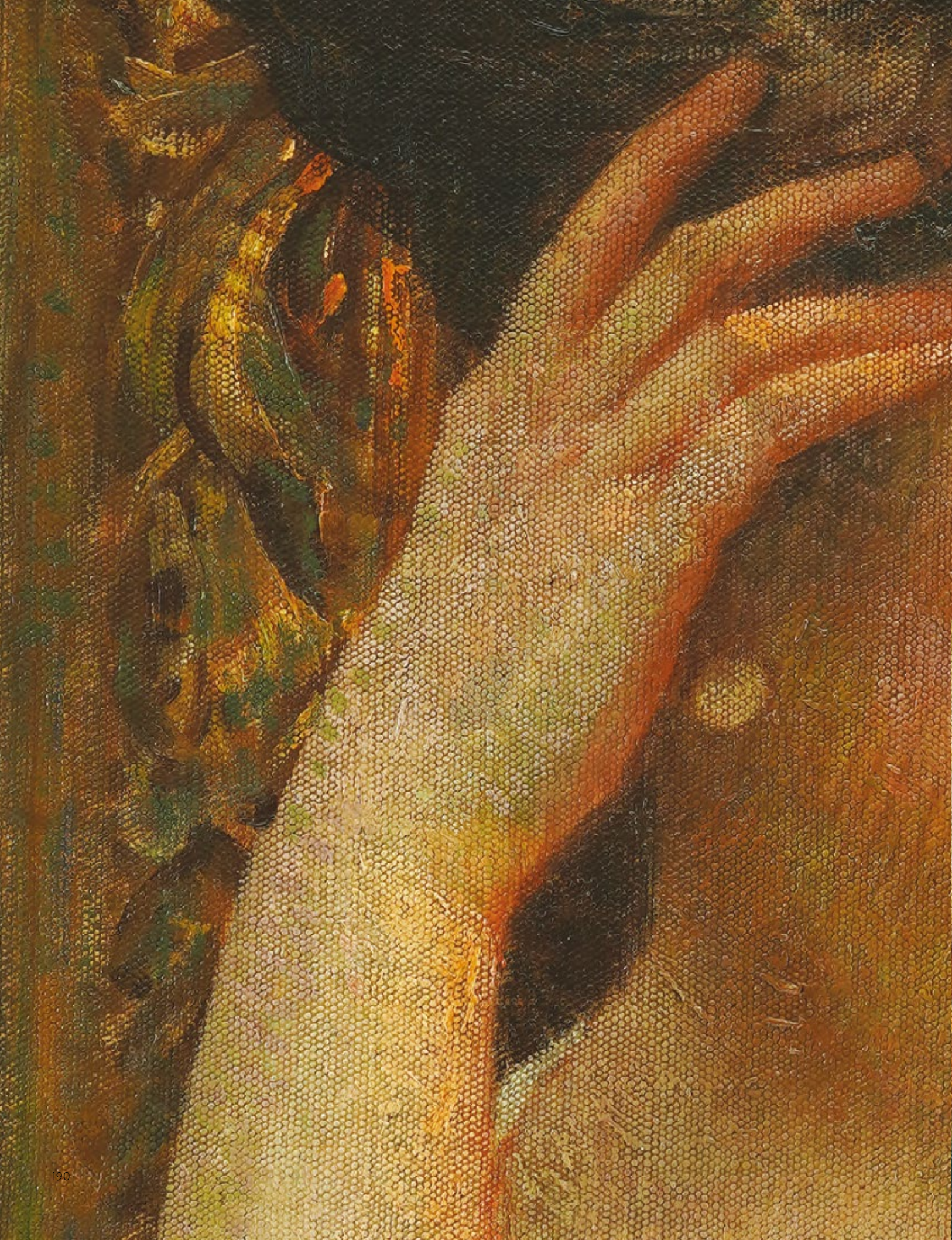

Ako mu model ponekad i nije bio baš oličenje ljepote koncentrirao bi se na raskoš tkanine i šara u nju utkanih. Slika „Djevojka na jastuku (Počinak)“ naravno nije mladolika ljepotica kojih je u Bukovčevu opusu popriličan broj, ali je tim više izvrstan primjer slikarova fascinantnog umijeća da dočara apartnost dame koju portretira, ljepotu njezinih ruku i bjelinu prozračne haljine koja joj rasvjetljava brigama zamoreno lice.

Danas gledano – Bukovčeva nastojanja i zasluge za ustoličenje likovne Moderne u Zagrebu su golemi. No, za dio kulturne javnost s kraja 19. st. vjerojatno su u jednom trenutku postala i previše napredna pa su iz redova ondašnjih kulturnih i političkih autoriteta počeli izvirati antagonizmi spram Bukovca. Zašto i na čiji se poticaj dio konzervativnijih umjetnika baš uoči otvorenja Hrvatskog salona 1903. razišao s Bukovcem ostalo je nejasnim. I jesu li samo oni bili izvor razmirica isto baš nije jasno. Sve u svemu ozlojeđeni Bukovac tada se s obitelji povukao u Cavtat, a ubrzo preko Beča i u Prag. Na praškoj Umjetničkoj Akademiji vodio je svoju slikarsku klasu na kojoj su studije započinjali i brojni hrvatski slikari i to upravo kod Bukovca. Osim pedagoškim radom Bukovčeva praška dionica obilježena je i plodnim slikarskim stvaralaštvom, poglavito portretima kojih je i ova slika primjeran dio.

Premинуo je u Pragu 23. travnja 1922., a njegova urna, koju su nezaboravnome papi izradile kćeri Jelica i Ivanka, također slikarice, položena je u obiteljsku grobnicu u Cavtatu 1. listopada 1922. (B.R.P.)

73 | Mersad Berber

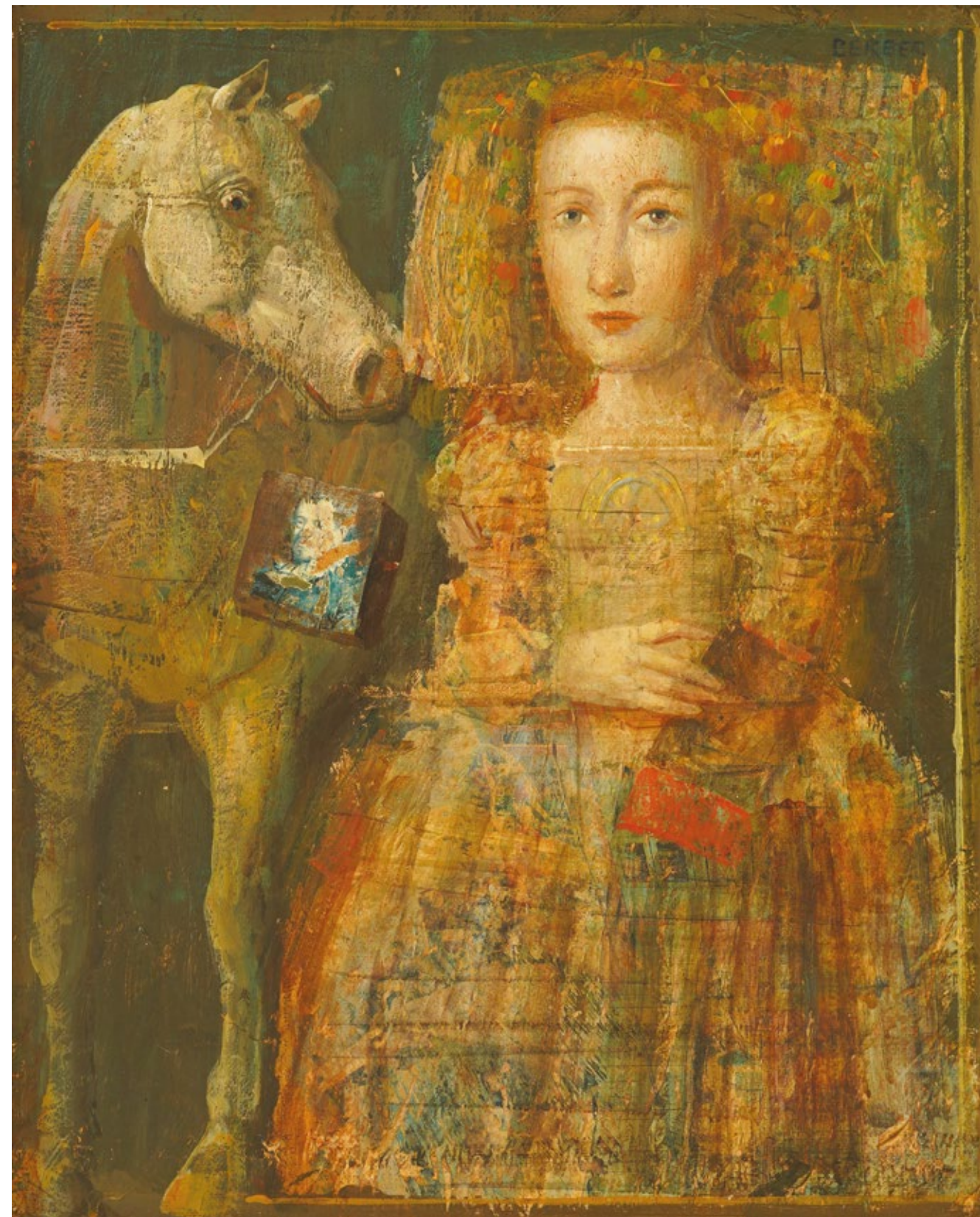
(1940, Bosanski Petrovac, BiH – 2012, Zagreb)

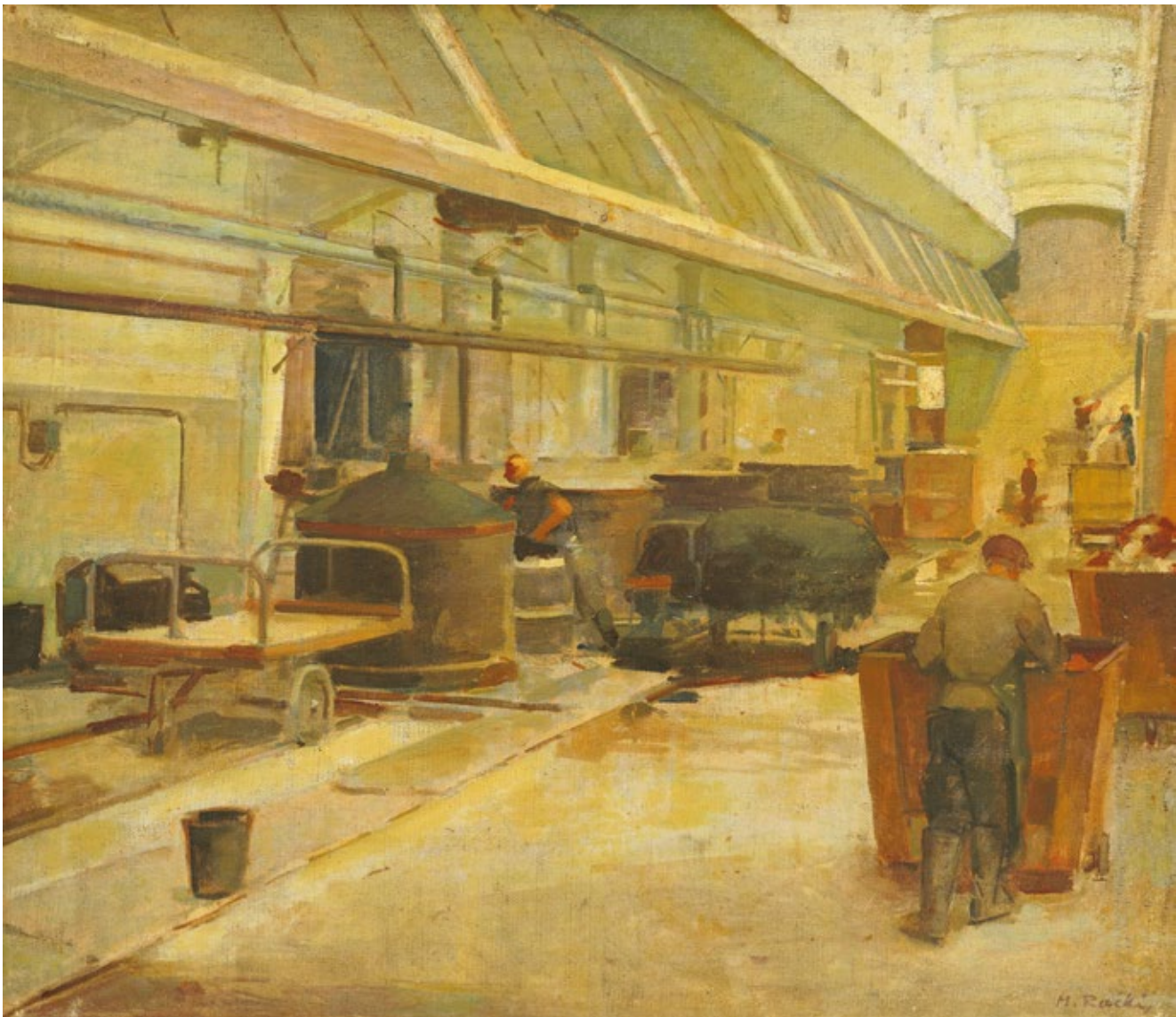
Konj i djevojka

ulje na platnu, 41 × 33 cm, signirano gore desno, crnom, "BERBER"

Procijenjena vrijednost: € 2.500 – 3.500

Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

74 | Mirko Rački
(1879, Novi Marof – 1982, Split)

Tvornica u Varaždinu

ulje na platnu, 70 × 80,5 cm, signirano dolje
desno, smeđom, “M. Rački”

Procijenjena vrijednost: € 3.000 – 4.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

75 | Nasta Rojc
(1883, Bjelovar – 1964, Zagreb)

Jesensko polje

ulje na šperploči, 34 × 49 cm, signirano dolje
lijevo, crnom, “N. Rojc”

Procijenjena vrijednost: € 1.500 – 2.500

77 | Marino Tartaglia
 (1894, Zagreb – 1984, Zagreb)

Otok | 1960–ih

pastel i ugljen na papiru, 33 × 42 cm, signirano dolje desno, plavom, "Tartaglia"

Procijenjena vrijednost: € 1.000 – 1.500
 Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

<<76 | Boris Bućan
 (1947, Zagreb – 2023, Zagreb)

Zeleno I

ulje na platnu, 140 × 100 cm, signirano gore lijevo, crvenom, "Bućan"

Procijenjena vrijednost: € 2.000 – 3.000

78 | Đuro Seder
(1927, Zagreb – 2022, Zagreb)

Plavi pejzaž

ulje na platnu, 70 × 80 cm, signirano dolje
desno, plavom, "SEDER"

Procijenjena vrijednost: € 2.800 – 3.500

Đuro Seder rođen je u Zagrebu 1927., gdje je i umro 2022. Završio je Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu. Na toj je Akademiji i predavao od 1981. i stekao zvanje profesora emeritusa. Bio je član HAZU. Sederovo likovno djelovanje od kraja 1950ih vezano je uz grupu Gorgona. Slikao je radikalnu apstrakciju – crne slike gustih, materičnih nanosa. Njegov manifest Nemogućnost slike objavljen 1971. sažima sav nihilizam poslijeratne epohe koji se manifestirao u egzistencijalizmu u književnosti i filozofiji i enformelu u likovnim umjetnostima. Predstavlja izraz krajnjeg nepovjerenja u humanističke i metafizičke potencijale umjetnosti. No, već 1981., nasuprot toga, piše Mogućnost slike, manifest vraćanja slikarskim postavkama otvorenog kolorita, figuracije, ekspresije, afirmacije smisla kroz umjetničko stvaranje. Od 1980ih njegova platna prate tu poetiku: boje su intenzivne, nanosi impastni. Slika motive stilizirane figuracije iz svakodnevnog života ili epizode iz Biblije, a nerijetko i portrete i autoportrete kojima pristupa blago humoristično. Ovaj Sederov pejzaž pripada kolorističkoj fazi njegova stvaralaštva. Motiv iz prirode naslikan je s neospornim vitalizmom, očitim u svim

likovnim elementima. Bujanje vegetacije u sunčanom danu dočarano je bogatom materijom, intenzitetom boje, silovitim potezom kojima autor oblikuje scenu. Sliku prožima dojam trenutka uhvaćenog iz punine stvarnosti čemu pridonose koloristički akcenti intenzivne žute, sveukupna otvorenost palete i odlučna gesta kojom je prizor naslikan. Riječ je o vrlo uspjelom primjeru Sederove poetike vedre ekspresije. (F.G.)

79 | Vilim Svečnjak
(1906, Zagreb – 1993, Zagreb)

Karneval

ulje na kartonu, 55 × 42 cm

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Provenijencija:
zbirka obitelji Svečnjak.

80 | Ivo Šebalj
(1912, Zagreb – 2002, Zagreb)

Plavetnilo | 1990.

tempera i močilo na papiru, 42 × 59,5 cm,
signirano inicijalom dolje desno, olovkom, "I." i
datirano dolje desno, smeđom "(19)90"

Procijenjena vrijednost: € 600 – 900
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

81 | Mile Skračić
(1933, Murter – 2013, Split)

Razbijeni prostor | 1973.

ulje i kombinirana tehnika na platnu, 85 × 74 cm, signirano i datirano sredina desno, crve-
nom, "M. SKRAČIĆ (19)73"

Procijenjena vrijednost: € 1.000 – 2.000
Početna cijena bit će ispod minimalne procjene

Mile Skračić rođen je na Murteru 1933., a umro u Splitu 2013. Završio je Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu 1978. Predavao je na Filozofskom fakultetu u Splitu. U slikama često nadrealno tumači ljudsku figuru, a kasnije je sve češće nadahnut religioznom tematikom. Naslikana u, za Skračića karakterističnom, smeđem koloritu, ova se slika može gledati kroz naglašen odnos središnje, reljefno izdignute figure (vjero-
jatno načinjene od izrezane polistirenske mase) i pozadine koja sugerira razlom-
ljeni, nepravilni prostor. Istaknuta figura samo djelomično podsjeća na ljudski lik, a prekida je, na njezinoj sredini, široka, blago dijagonalno usmjerena, horizontala. Reljefno istaknuti dijelovi kao i spomenu-
ta horizontala lakirani su smeđom bojom metalnoga sjaja, pa slika djeluje poput nadrealnog, izvanzemaljskog relikvijara. Dojmu misterioznosti i nedokučivosti teme doprinosi neraspoznatljivost pros-
tora iza figure, kao i otvoreno pitanje je li centralna figura ljudski lik. (F.G.)

Članak Duška Kečkemeta posvećen Mili Skračiću, Život umjetnosti, 22–23, 1975., nakon njegove izložbe u Umjetničkom Salonu u Splitu 1974. godine.

